

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürriğin havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete
Temmuz 2011
Yıl: 1 Sayı: 3
gazetesolfasol.com

Kentsel Dönüşümde Dört Yıllık Gecikme Perişan Etti 'Ev'ini Veren Kolunu Alamadı!

Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından 4 Mart 2004 tarihli 5104 sayılı Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi Kanunu'na dayanarak, Keçiören Aktepe başta olmak üzere geniş bir alanda 30.000'e yakın konutun yıkılarak 2005 yılında başlatılan Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi bir türlü tamamlanamıyor. 2007'de tamamlanacağı söylenen konutlar hala teslim edilmedi. Hak sahipleri pek çok yönden mağdur.... ≥≥ **16**

Kırda Yürüyüş ve İki Taktik
Akın Atauz, s.2

Hellaleşmek mi?
Yaşar Seyman, s.3

Akıllı Şehirler
Özsel Beleli, s.4

Helallik mi? Demokrasi mi?
Celal Musaoğlu, s.5

"Çağatay Avşar"ı özlüyoruz.
s.6-7

Mahcup Bir Söyleşi,
Ezgi Koman, s.8

Söyleşi:
"O Kadar Bize Lazım Bir Deremiz Var ki..."
Ayşegül Çelik Şahin, s.18

Serdar A.
Bir Ankara Röportajı
Enver Arcak, s.20-21

Dikkat, Murat Ayvaz, s.15

Bağkur'dan Örtülü Tahliye Operasyonu mu?

Ulus Çarşısı'nda Kiralar 3 Yılda %280 Arttı!

Bağkur'a ait Ulus Çarşısı ve İşhanı 1954'te Mimar Orhan Bozkurt, Orhan Bolak ve Gazanfer Belken'in Ankara'ya kazandırdığı bir mimari eser olmanın yanında yakın zamana kadar Ulus'un önemli alışveriş mekanlarındandı. İki avlu etrafında sıralanmış dükkanlar Ankaralıları, Ulus kent merkezinde sakin ve keyifli bir alışveriş olanağı sunardı. Ancak son yıllarda Ulus üzerine çöken karabulutlar Ulus Çarşısı'nın da gününü karartıyor. Çarşı'da, geçen sayımızda da ayrıntısı ile işlediğimiz Ulus'ta olan bitenle bağlantılı ancak daha ötesinde gelişmeler yaşanıyor. ≥≥**4**

DOSYA:

Bebeklerin

Ankara'sı

Dışarıdan bakıldığında hamileler ve bebek sahibi kentliler erişim ihtiyacı türlü engellerle kesilen ve genelde pek de görünmeyen bir kalabalıktır. Ne de olsa bebek yapmaya cesaret etmişlerdir. Aslında hiç görmediğimiz kocaman bir mücadele yürütürler. ≥≥ **10**

"En Az 100 Yıl"

70 Gün Köprüsü'nün altından çok sular akamadı!

Geçen sayımızda "Bir Ankara Klasığı: Yağmur Yağar Akay'ı Sel Basar" başlıklı bir haberimiz vardı.

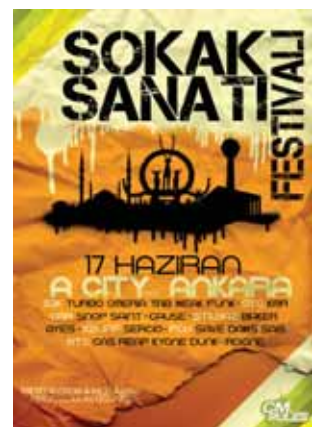
Haziran ayı içinde benzeri durum birçok kavşakta yaşandı. En vahimi, hiç kuşkusuz, tam haziran ortasında 70 gün kavşağında yaşananı. Su, tüm alt geçidi doldurmuş, biri tüp kamyonu olmak üzere birkaç araç suya gömülmüş, sürücüler canlarını zor kurtarmışlardı.

PEKİ NEDEN BÖYLE OLDU?
Ayhan Çelik, ≥≥**s.6**

ANKARA SOKAKLARI 'GRAFFİTİ'YE KAPALI

BUNU DA GÖRDÜK: AVM'DE SOKAK SANATI FESTİVALİ!.. ≥≥**19**

Kırda Yürüyüş ve İki Taktik

Akın ATAÜZ

Hafif bir esinti var. Güneş bulutlu. Her sabah buranın renklerini değişmiş buluyorum. Yürüyüşün ilk bölümü, vadinin derinliklerine doğru ama yol genellikle yokuş aşağı.

Dönüş yolunda, yokuş yukarı olan bölümler daha fazla. Yokuş yukarı çıkarken terliyorsunuz, temponuz düşüyor ve nefes nefese kalıyorsunuz. Güç bir şey yokuş yukarı tırmanmak. Tırmanırken temponuz düşmesin, adımlarınız eskisi kadar sağlam bassın toprağa istiyorsunuz, ama kaslarınız yoruluyor ve nefesiniz tükeniyor. Yokuş oldukça dik ve hiç bitmeyecekmiş gibi duruyor. Böyle durumlarda temponuzu düşürmemek ve tırmanmaya devam edebilmek için, kurduğum iki düşünce var. Bunlara, güç problemlerin çözümünde kullanabileceğimiz iki taktik de diyebiliriz. Her sabah onları sanki yeniden keşfediyorum ve o kuram sayesinde bu yokuşları daha iyi tırmanabiliyorum. Yokuşun çok dik olduğu yerlerde tempoyu düşürmeden tırmanışı sürdürmek istiyorsanız, zikzaklar yapmaya başlayın. Yokuşu dimdik de çıkabilirsiniz elbet. Ama öyle yaptığınızda, temponuz düşüyor, yoruluyor nefessiz bir halde varabiliyorsanız yokuşun üst noktasına; bunu neden yaparsınız ki? Aynı şeyi, siyasi mücadelede veya bir planın uygulanmasında da deneyebilirsiniz. Ancak, her zikzakta, istemediğiniz durumlarla karşılaşma riskini göze almanız ve bununla yüzleşmeye hazır olmanız gerekir. Kuzeye doğru gitmeyi amaçladığınız halde bir kuzeydoğuya, bir kuzeybatıya sapmaya başlamanız, beraber olduklarınızda kuşku uyandıracak bir davranıştır. Neden bu yalpalama?

Her zikzak, batıdaki partiye, ya da doğudaki partiye biraz daha yaklaşmış olduğunuzu düşündürme riski taşır. Bu nedenle, zikzakları yapmadan önceki akıl durumu çok önemlidir. Güçlüğü bir grupla birlikte aşmaya çalışıyorsanız, bunu birlikte konuşmanız, tartışmanız ve zikzak yapmayı birlikte kararlaştırmanız gerekir. Bu da ancak, grup içi demokrasinin kusursuz işlemesiyle elde edilebilecek bir şeydir. Doğuya ya da batıya her yöneliş, amacı kuzey olan bütün gruplarda kuşku yaratır.

İkinci düşünce de, birincisiyle ilişkilidir. Elbette her yürüyüşün bir nihai hedefi, her tırmanın varmak istediği bir yer ve zaman vardır. Tırmanmadan önce, hedefe dileriz gözümüzü. Gerçekleştirmek istediğimiz bir vizyon, rahatlayacağımız bir nokta vardır. Ama o vizyon öyle uzak, yokuşun tepesi öyle zor varılacak bir yerdir ki, yokuşun sizi nefessiz bıraktığı yerlerde, artık bu hedefin hiçbir zaman başarılamayacağını düşünmeye başlarsınız.

Bu durumda da, yine hep birlikte demokratik kararlar alarak, hedefleri ara kademelere bölmek ve daha küçük ara hedeflerin her seferinde başarılmasıyla güçlenerek yola devam etmek, iyi bir ferahlama sağlayabilir. Yani bir tek büyük vizyon/ tek hedef yerine, bir sürü küçük ve başarılabilir, hemen elinizi uzatsanız yakalayabileceğiniz uzaklıktaki küçük hedefler... Bir süre için "vizyonu" unutmayın, ama geriye itin biraz. Hemen önünüzdeki daha somut, daha kolay elde edilebilir ara hedefleri önemseyin. Böylece, ulaşamaz ve çok uzak ana hedefin bunalıtı sizi yıkmadan ve umutsuzluğa düşürmeden, yavaş yavaş oraya yaklaşmış olacaksınız.

Bu, ara hedeflerle ana hedef arasındaki ilişkiyi bilinçle düşünebilmeyi ve hiç unutmamayı, tartışarak kararlaştırılmış ara hedefler konusunda grup içindeki harmoninin her defasında sağlanmış olmasını gerektiriyor. Nefes nefese kalmadan ve tempoyu düşürmeden ve zaman olarak da belki bir gecikmeye neden olmadan tırmanabilmek bu yokuşu, bana bunları düşündürüyor.

Ankara'nın tartışma yaratacak 'sosyal yardım' bilançosu: Engelliye, köylüye ve mesleki eğitime destek yok!

Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu'ndan (SYDT), sosyal yardım programı kapsamında yapılan mali yardım verileri, Ankara için şaşırtıcı sonuçlar ortaya koydu.

En fazla mali yardım aktarılan iller sıralamasında 8. olan Ankara, SYDT fonundan, kırsal alanda sosyal destek (KASDEP), mesleki eğitim ve istihdama yönelik (MEİP) projeleri ile özörlülere destek olmak için aktarılan mali yardımdan pay alamadı.

SDYT fonundan, sosyal yardım programları kapsamında, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarına (SYDV), 2010 yılı içerisinde, toplam 1 milyar 262 milyon 468

bin 715 lira mali yardım aktarıldı. Bu kapsamda, SYDT fonundan, Ankara İl Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'na ise toplam 32 milyon 757 bin 22 lira mali yardım yapıldı. Mali yardımların illere göre dağılım istatistikleri incelendiğinde Ankara, aktarılan mali yardım tutarı ile İstanbul, Diyarbakır, Şanlıurfa, Van, Gaziantep, Erzurum ve Konya'dan sonra en çok yardım aktarılan 8'nci il oldu.

Projelere ve engelliye kaynak yok

En fazla mali yardım aktarılan iller sıralamasında 8. olan Ankara, sosyal yardım programı kapsamında yapılan mali yardımlar içerisinde önemli yer tutan, KASDEP ve MEİP projeleri ile özörlülere destek olmak için SYDT fonundan aktarılan, 12 milyon 264 bin 27 TL tutarındaki mali yardımdan yararlanamayan tek il Ankara oldu. /MK

Ankara'da Sular Tersine Akıyor Helalleşme Değil Hesaplaşma Günü!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın 12 Haziran akşamı Adalet ve Kalkınma Partisi Genel Merkezi balkonundan yaptığı konuşmada dile getirdiği "bugün hesaplaşma değil hellalleşe günüdür" şeklindeki ifadesinin çeşitli platformlardaki yankıları sürüyor. Ancak bir yandan da seçim öncesi emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun ölümü ile sonuçlanan Hopa olaylarının Ankara'daki protestosu ile başlayan gözaltı ve tutuklama zinciri genişleyerek sürüyor. Ankara'da üniversite öğrencilerine, Halkevleri mensupları ve Öğrenci Kolektifi aktivistlerine yönelik gözaltı ve tutuklamalar başkentte hellalleşmeden çok bir hesaplaşma havası estiriyor.

Sokak Ortasında Polis Dayağı

Seçim öncesi göz altına alınan 55 kişi'den 5'i tutuklanmış idi. Gözaltına alınanlardan serbest bırakılanların kötü muameleye uğraması ve feci şekilde dövülmeleri tepkiye neden olmuştu. Ancak asıl tutuklamalar seçim sonrasında yaşandı. Seçim sonrasında gözaltına alınanlardan 13 kişi daha tutuklandı. 30 Mayıs'ta Ankara'daki Hopa Olayları protestosu-na katılan Dilşat Aktaş kendisini takip eden polisler tarafından Sakarya Caddesi'nde feci şekilde dövüldü. Vücudunda çeşitli kırıklar olan Dilşat Aktaş'a 6 ay iş göremez raporu verildi.

Tutuklanarak Sincan Cezaevi'ne gönderilenlerin isim listesi şöyle: Çağrı Yılmaz, Uğur Tuna, Hikmet Tanıl, Kadir Aydoğan, Özgür Atmaca, Ozan Sürer, Mahir Mansuroğlu, Nuri Özçelik, Can Kaya, Zafer Algül, Can Türkyılmaz, Uğur Uzunpınar, Hamza Doruk Yıldırım, Tayfun Yıldırım, Ozan Gündoğdu, Soner Torlak, Göksel İlgin, Ömür Çağdaş Ersoy ve Ferat Konukçu. Tutuklananların serbest bırakılmalarına dair yapılan itirazlar kabul edilmedi.

Yumurtalı Eylemin Hesabı mı?

Tutuklanan öğrenciler içinde Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde Burhan Kuzu'ya yumurta attığı iddia edilen öğrencilerin de olması bu tutuklamaların seçim öncesinden yaşananların ertelenmiş hesabı olarak yorumlanmasına sebep oluyor. Tutuklandığı hafta son sınavlarına girip diplomasını alarak mezun olacak olan Ozan sınavlarına giremediği için mezun da olmadı. Ozan Sürer arkadaşlarına gönderdiği bir mektupta gözaltına alındıktan sonra bir polisin kendisine doğru gelerek "hangi kolunu kirayım?" diye sorduğunu söyledi. Gördüğü polis şiddeti sebebiyle kalça kemiği kırılan Dilşat 6 ay yataktan kalkamayacak.

Sonuçta, siyasi söylemlerde esmeye başlayan ılık rüzgarlar Ankara sokaklarına ulaşamadı. Ankara'da gözaltı ve tutuklamaların süreceği endişesi sürüyor. TG

HELALLEŞMEK Mİ?

Yaşar SEYMAN

'H' harfi bütün haşmeti ile gündeme oturdu ki, ne oturdu. Suriyeli mülteciler Hatay'da... Başbakan balkon konuşmasında helallik istedi. Ve bir helalleşme modası başladı. Balkonda helalleşme isteyen Başbakanın hesaplaşması da sürüyor. Bazı davaları çekti, bazıları duruyor. Oysa helalleşmek isteyen tüm davaları çeker. Ve hesaplaşmaktan vazgeçer. "Hesaplaşma- Helalleşme" Hesaplaşma sürerken; helalleşmek olur mu?

Göstermelik olarak vazgeçilen davalara karşın; 'Hopa Olayları'nı protesto eden öğrenciler Ankara'da gözaltına alınıp, işkencelerden geçerken; helalleşmek mi?

Protestoya katılan bir kadın öğrenciyi takip eden polisler Sakarya'da sıkıştırdıkları kızı döverek kalçasını kırıyorlar. İnsanlar kızı polislerin elinden zor alıyor. Yani bir yanda hesaplaşma olanca sertliğiyle sürüyor.Polis ve savcılar toplumsal olaylara karşı hiç olmadığı kadar sert oluyor. Gözaltından serbest bırakılan öğrenciler tanınmayacak hale gelene kadar dövülüyorlar. Aileler feryat figan çocuklarını bekliyor adliyede... Başbakan bütün bu yaşananlara karşın helallik istiyor.

Hopa'da öldürülen Metin Lokumcu'nun evinden başsağlığı dönüşü Müjde Ar, Ercan Karakaş, Ankara Baro Başkanı Metin Feyzioğlu, Artvin Baro Başkanı İzzet Varan ve Yüksel Çorbacıoğlu mezarlığa doğru yürüyoruz. Müjde yanıma yaklaştı. " Yaşarcım, bu mütevazı koşullarda bile bir insanın yaşamasına izin verilmiyor." Ne yazık ki böyle bir ülkede yaşıyoruz diyorum. Başbakanın balkon konuşmasını dinlerken; bir an düşünüyorum: Metin Hocanın gözü yaşlı annesi, eşi, kardeşleri, boynu bükük oğlu Ulaş niye helallik versin ki?

"Gelin helalleşelim" diyen bir Başbakan. İnanılır gibi mi?

Dostum Ahmet Kaya'nın Paris'teki mezarına gidip gül bırakan ve "Helalleşmek istedim ama artık mümkün değildi." Diyen Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök daha inandırıcı geliyor. Ve duygularını şöyle açıklıyor: " Üzgün müsün" diye sorarsanız; evet, çok üzgünüm. Aklımda hep Behçet Necatigil'in şiiri çınlıyor: "Bekler bazı şiirler, bazı yaşları..." Demek ki, " Beklermiş bazı üzüntüler, bazı yaşları..." Ben artık, işte o yaştayım."

Küçük bir karşı sese, söze, protesto eylemine tahammülü olmayan bir Başbakan nasıl helalleşelim diyor? Seçim boyunca kullandığı dil hep ayrıştırıcı, ötekileştirici, çatışmacı olan ve bir inancı on binlerce insana yuhalatan bir başbakan nasıl gönül rahatlığıyla helallik istiyor? Anlamakta zorlanıyor insan.

Her insanın helalleşmek istediği ve ölünceye kadar helallik vermedikleri yaşamında vardır. Kin tutmayan, kini yüreğine yük etmeyen biri olarak helalleşmek istemediğim insanlar var ve onların cenaze törenime katılmalarını bile istemem. Beyler, o kadar uzun boylu değil yaşam? İnsanları kıracaksınız, dökeceksiniz, canını acıtacaksınız, önüne barikatlar kuracaksınız sonra da helallik isteyeceksiniz bu kadar kolay mı?

Mezarlara gidecek yüzünüz varsa gideceksiniz ve artık o bildik cümle dilinizden dökülecek: "Helalleşmek istedim ama artık mümkün değildi."

Zaten bir cümle de 'ama' sözcüğü varsa olan olmuştur. Keşke sözcüğünden bile beterdir. Keşke bile zaman zaman sevimli olabilir 'ama' sözcüğü asla.

'Umudum yok ama' diyecektim ki, "ama" sözcüğü beni de vurmasın diye vazgeçtim.

Helallik isteyeceğinize gelin herkesin Başbakanı olun.

AKILLI ŞEHİRLER

PAYLAŞIMCI TÜKETİM

Özsel BELELİ

Tüketim denince aklıma mal, mülk gelirdi. Ve dışında kalmak istediğim ama bir türlü hayatımdan silip atamadığım sahibiyet ve mülkiyet kaygıları. Paylaşım ve tüketim sözcüklerini ise ancak tezat sanatı yan yana getirebilir derdim.

Geçen ay paylaşımci tüketimle yaşayarak tanıştım. Tanışınca farkettim ki ben zaten paylaşımci tüketimle yoğrularak büyümüşüm.

Çocukluğumu geçirdiğim 52/70 Sokak'ta günlük hayatımızın doğal parçasıydı takas etme, ödünç verme, hediye etme. Mesela bakır kahve öğütücüsü. Piyasada kahvenin kıt olduğu zamanlarda aktarda bulunca yarım kilo kahve alınırdı bizim eve ama bayatlamasın diye çekirdek olarak saklardı hep annem. Kahvenin öğütüleceği günlerde görevim apartmandaki tek bakır kahve öğütücüsünün sahibi beşinci katta yaşayan Hayriye Hanım Teyzelere çıkıp öğütücüyü ödünç almaktı. Ardından annem iyi günündeyse kahvenin bir kısmını benim öğütmeme izin verirdi. Ben bakır kolu çevirdikçe kahve kokusu buram buram dolardı mutfağa.

52/70 Sokak'taki komşulardan biri akrabasının nişanına, düğününe gideceği zaman çıkıp yeni elbise, ayakkabı satın almazdı, alamazdı; komşular birbirinden ödünç alırdı herşeyi, bazen de takas ederdi artık giymeyeceklerini.

Paylaşımci tüketim akımı işte tam da bunu yapmaya çalışıyor. Araba fazlalığından şehrin sokaklarına, eşya fazlalığından evlerimize sığamadığımız bir yaşam tarzından uzaklaşıp ihtiyacımız olanları satın almadan kullanabilmemize aracı olmaya çalışıyor. Bunu yaparken de kent yaşantısının yarattığı engelleri - birbirimize güvensizliği, iletişimsizliği, yabancılaşmayı - teknoloji ve akran ağlarıyla aşmaya çalışıyor.

Akıllı Şehirler'in bu ve gelecek yazısında akıllı insanların oluşturdukları paylaşımci tüketim örneklerinden bahsedeceğim. Hem kendi deneyimlerimden komşunun arabasını kiraladığım Relayrides (nöbetleşegezinti) ile evimizdeki ikinci odayı kiraladığımız Airbnb'yi (havapansiyonu) anlatacağım, hem de duyup okuyup beni heyecanlandıran Parkatmyhouse (evimeparket), Sharesomesugar (birazşekerpaylaş) ve Thredup'ı (üstbaş) anlatacağım.

Relayrides komşudan komşuya araba paylaşımının dünyadaki ilk örneği. Boston'da kurulduğu için de Boston'da yaşayan bizler için ayrı bir gurur kaynağı. Son bir iki yılda başka şehir ve ülkelerde de benzer birçok şirket (whipcar, spride, drivemycar, getaround) kuruldu. Sistemin temelinde mahallede arabası olmayanların olanlardan araç kiralaması fikri yatıyor. Bu şekilde arabası olmayanlar cumartesi günleri haftalık süpermarket alışverişlerine giderken otobüs-taksi ikileminden sıyrılıp arabanın nimetlerinden rahatça ve benzin dahil saati 6 dolara yararlanabiliyor, arabası olanlarsa boş yere park yerinde bekleyen arabalarından ek gelir kazanabiliyor.

Relayrides sistemini mümkün kılan temel bileşen teknoloji: hem kullanıcı hem araba sahibi İnternet üzerinden sisteme üye oluyor; araca GPS ve manyetik kartla açılan motor kilidi olan bir alet yerleştiriliyor; kullanıcıya manyetik kart gönderiliyor ve kart aracı sadece İnternet üzerinden yapılan rezervasyonun saatinde açıyor.

Yazdıklarımдан Relayrides'in birbirleriyle tanışmayan komşuların gözü kapalı güvenleri üzerine kurulu bir sistem olduğu sanılmasın. Özellikle araba sahiplerinin tanımadıkları birine arabalarını kiralamalarının önündeki güven engelini aşmak için birçok önlem alınmış durumda. Örneğin, araba sahipleri adına arabanın kiralandığı zamanları kapsayan 1 milyon dolar değerinde sigorta poliçesi hazırlanıyor. Üyelik başvurusu yapan herkesin trafik cezası ve kaza geçmişi incelenip onaylanıyor. Kullanıcılar ve kiralayıcılar birbirlerine olumlu veya olumsuz eleştiri yazıp İnternet sitesinde paylaşabiliyor.

a yine de Relayrides gibi bir sistemin işleyebilmesi için asgari düzeyde de olsa toplumsal güven ve iyi niyet şart. Yaşadığım sokakta ilk defa gördüğün birine biraz merak ve nazık bir gülümsemeyle değil de şüphe ve korkuyla baktığın bir ortamda Relayrides'in işlemesi mümkün olmaz gibime geliyor.

Gelecek yazıda başka bir paylaşımci tüketim örneğinde buluşmak üzere.

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözüken sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanandanımdım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istedim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili epostalarınızı dört gözle bekliyorum olacağım. Adresim ozselbeleli@gmail.com

Erişebilirlik için

Sine ÇELİK

En az sayıda tabelayla en güvenli yolları yaratmak ise amaç, Delft'in özenli belediyesi örnek alınabilir. Kullanılan taşlar yayalara, bisikletlere ve arabalara kimin öncelikli olduğu konusunda doku ve renkleri ile bilgi veriyor.

Bütün kaldırımların en önemli noktaları taşlarının düzeni bozulmadan eğimlendirilmiş ve tüm şehirde tek bir kaldırım atlanmamış. Sadece tekerlekli sandalyeler ve bebek arabaları için değil, şehrin önemli bir yüzdesini oluşturan bisikletliler için de büyük kolaylık sağlıyor bu eğitimler.

Hollanda Avrupa'nın en fazla engelliye sahip üçüncü ülkesi. Nüfusun yaklaşık yüzde yirmibeşi engelli ve her kırk kişiden birinin görme engeli var. Delft belediyesi, görme problemi olanların konfor ve güvenliği için sayısız uygulama getirmiş.

Bunlardan en dikkat çeken, şehir içinde otobüs durakları, market ve istasyon gibi noktaların kolay ulaşımı için tasarlanmış plastik yer karoları. Basılınca hissedilen doku değişikliği doğru yolda gidildiğinin habercisi oluyor. Şehrin en stratejik noktası olan tren istasyonuna yaklaştıkça rota yoğunlaşıyor ve perona kadar devam ediyor. Peronda herkesi karşılayan minik köpek afişi ise kentlileri rehber köpek olarak yetiştirmek üzere birer yavru edinmeye çağırıyor.

Bağkur'dan Örtülü Tahliye Operasyonu mu? Ulus Çarşısı'nda 3 Yılda Kiralar %280 Arttı!

Bağkur'a ait Ulus Çarşısı ve İşhanı 1954'te Mimar Orhan Bozkurt, Orhan Bolak ve Gazanfer Belken'in Ankara'ya kazandırdığı bir mimari eser olmanın yanında yakın zamana kadar Ulus'un önemli alışveriş mekanlarındandı. İki avlu etrafında sıralanmış dükkanlar Ankaralıları, Ulus kent merkezinde sakin ve keyifli bir alışveriş olanağı sunardı. Ancak son yıllarda Ulus üzerine çöken karabulutlar Ulus Çarşısı'nın da gününü karartıyor. Çarşı'da, geçen sayımızda da ayrıntısı ile işlediğimiz Ulus'ta olan bitenle bağlantılı ancak daha ötesinde gelişmeler yaşanıyor.

Kaybeden Ulus, Kaybeden Ankara!

Bağkur'a ait olan yapıdaki bütün esnaf aslında kiracı. Pek çoğu da çok uzun yıllardır çarşının kiracısı.

Ama son üç yılda kiralara yapılan 2009'da %68, 2010'da %45 ve 2011'e %15'lik zam (üç yılda toplam %280 artış) çarşı esnafının pek çoğunun çarşayı terketmesine sebep olmuş. Kiracıların hemen hemen hepsi bu artışlar sebebi ile Bağkur ile mahkemelik olmuşlar. Bu haksızlığın giderileceğine ve davaları kazanacaklarını düşünüyorlar ancak karar alınana kadar kirayı yeni bedelden ödemek zorundalar ve davalar çok uzun sürdüğü için sonunda davayı kazansalar bile kaybeden yine Ulus Çarşısı Esnaf'ı oluyor.

Ama sonuçta yine kaybeden Ulus, kaybeden Ankara.

40 Yıllık Akman Pastanesi de Kapandı, 38 Yıllık Paşabahçe Gümüşçüsü de...

Son iki ay içinde çarşının B Blok giriş katı avlusunda bulunan 40 yıllık kiracısı Akman Pastanesi ve 38 yıllık kiracısı Paşabahçe Gümüşçüsü dükkanlarını kapattılar.

Bu ve benzeri kapanmalar çarşının giderek ıssızlaşmasına sebep olduğundan kalan esnafı daha da kötü günler bekliyor. Çarşı'nın alt katı ise terk edilmiş gibi. Sadece üç adet dükkan açık. Alt kattaki kalan 50 civarındaki dükkan boşalmış durumda. Aylardır boş duran dükkanlara yeni kiracı da bulunamıyor.

Yeni Kiralar Küçük Esnafın Belini Büktü

Çarşı'nın bodrum katındaki en küçük dükkan için istenen kira 1.000 TL'den başlıyor. Bu bedel çarşının alt katlarında düşük bütçeli işleri ayakta tutmaya çalışan küçük esnaf ve zanaatkar için ödenmesi imkansız bir bedel. En yoğun olan giriş katında yerine ve büyüklüğüne göre dükkan kiralari son zamlarla 10.000TL'yi buluyor.

Çarşı Büyükşehir'e Mi Devredilecek?

Son zamlarla uzun yıllardır kiracısı olan pek çok esnafı kaybeden ve Ulus meydanının hemen yanında bulunan Çarşı'nın ıssızlaşması ile sonuçlanan duruma sebep olan Bağkur'un ne yapmaya çalıştığını anlamak çok zor. Konuya ilişkin rivayetler çeşitli; bu kira artışlarının çarşayı tümüyle tahliye edip Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne devretmeye hazırlanan Bağkur'un bilinçli bir operasyonu olduğu en çok rağbet gören rivayetlerden. MK/MOY

Helallik mi? Demokrasi mi?

Celal MUSAOĞLU

Seçim sürecinde Başbakan'ın sert ve milliyetçi tutumuna karşı tepki verenlere “seçim süreci böyle olur ama siz balkon konuşmasına ve sonrasına bakın...” deniyordu. Evet bir balkon konuşması oldu ... Kimden, niçin olduğu pek anlaşılmayacak şekilde helallik isteyen....

Anlaşılmayan çünkü ; hemen bu helallığın ardından Hopa'da yaşananları protesto eden insanlar olayın üzerinden onca gün geçmesine rağmen gözaltına alınıp tutuklandılar. Anlaşılmayan çünkü; seçim sürecinde terörist diye suçladığı Kürt siyasetçilerini yargı marifeti ile meclis dışında bırakma gayretlerine sonuna kadar devam eden, Ergenekon Davası ile Kandil arasında bağlantı kurup, balkon konuşması sonrasındaki gelişmelerde takındığı tavrı ile bu bağlantıya olan inancı bir şekilde devam eden bir Başbakan'ın, gerçekten kimlerden helallik istediğini anlamak mümkün görünmüyor.

Bu helallığın muhatapları milletvekilliklerini paylaştırdığı cemaat ve tarikatlar olabilir mi? Hani ya paylaşım sırasında haksızlık yaptığını düşünüyor olabilir. Günahı Başbakan'ın boynuna, anlayamayınca böyle saçama sapan şeyler söylüyoruz işte.

Ergenekon tutuklularını aday yaparak daha çok oy alacağını düşünen, ama bu adaylıkların örgüt üzerindeki tahribatını ve demokrasi güçleri ile zaten var olmayan bağları daha da zayıflatacağını düşünemeyen bir CHP nin bugün içinde bulunduğu ahval biraz tuhaf bir ahvaldir. Hem umduğu başarıya ulaşamamış hem de bu milletvekillerini meclise taşıyamamıştır. Yani bu çıkış bir işe yaramamıştır. Bu durum karşısında ne yapacağını kestiremeyen CHP süreçten ummadığı yaraları alarak çıkacaktır. Seçim sürecinin sonlarına doğru geliştirdiği demokrasi söylemi de önümüzdeki günlerde Ergenekon sürecinin savunmak zorunda kalınması ile berhava olacaktır.

Tutuklu milletvekillerinin TBMM ne gelmesini engelleyen güçler bu kararları ile ilginç bir durum oluşturdular. Biri diğerinin milletvekilliğini kesinlikle istemeyecek olanlar birbirleri için mücadele eder durumdadırlar. Farklı toplum kesimleri kendileri açısından düzmece davalar olduklarına inandıkları Ergenekon ve KCK davaları sanıklarının TBMM ne gidebilmeleri için eylemlerde ortaklaşmak zorunda kalmışlardır.

Kaderin bir cilvesi mi yoksa “İleri Demokrasi”nin bir oyunu mudur bilinmez ama ülkeyi sıkıntıya sokan bir durumla karşı karşıya olduğumuz kesindir. İktidarın bu durum karşısında takındığı tavır ; “ben yaptım oldu”,”ben yaparım olur” tavrıdır.Toplumun özlemle beklediği çağdaş bir anayasanın nasıl yapılacağı iktidarın bu süreçteki tavrında saklıdır. Bu tavırdan çağdaş bir şey çıkar mı? Bence çıkmaz. Çıksa çıksa 1982 Anayasası'nın daha da gerici bir versiyonu çıkar.

Millet egemenliğini alanan oy oranları olarak anlamak demokrasinin en kaba biçimidir. Ne yazık ki ülkemiz demokrasisi ancak bu aşamadadır.Yani güçlü olan her zaman haklıdır. Korkarım ki; bizim toplumumuzun zaten içselleştirdiği bu deyim giderek yaşam tarzına dönüşecektir.

Toplumumuz başta Kürt sorunu olmak üzere çözilemeyen ya da çözülmek istenmeyen nice sorunlarla boğuşarak yıllarını geçirdi. Bu günkü tabloda farklı görünmüyor. Bu seçimler de bu sorunlara çözüm üretecek bir yapı oluşturmadı maalesef. Bu toplum Demokrasiyi özümsememiş kadrolardan ,özellikle de demokrasinin sorunlarını çözmeyi beklemekten vazgeçmeli,helallik söylemlerini bir kez daha düşünmelidir.

Çünkü sorun helallik değil demokrasi sorunudur.

celalmusoglu@hotmail.com

“En Az 100 Yıl” Birlikte Yaşamalıyız!

Ayhan ÇELİK

Evren'de inşa ettiğimiz her şeyin; bordürün, yaya kaldırımının, evin, işyerinin, konser salonunun, yağmursuyu izgarasının, gaz borusunun, menholün, posta kutusunun, duvarın, havuzun, su sebilinin, kuş evinin, diktiğimiz bir ağacın, döşediğimiz bir kablo hattı, su borusunun, kanalizasyon borusunun ya da bir heykelin uzun zaman bizimle birlikte yaşamasını sağlamalıyız.

Karşılaştığımız kalıcı olabilmiş “şey”lerin, isterseniz zamanın tanıklarının diyelim, bizde yarattığı heyecan biraz da onların geçmişle olan ilgisi ve geçmiş olduğu zamanla

ilişkili değil midir? Yoksa yaptığımız/ beğendiğimiz şeylerin gelecek kuşaklarla da yaşamasını umut edip heyecanlanmaz neden?

Uzun ömürlü, kalıcı bir şey yapmak, konunun baştan iyi düşünülmesi, iyi tasarlanmasını gerektirir. Olabildiğince çok insanın benimsemesini, sahiplenmesini, katkısını gerektirir. Zamanla değişen koşullara ilişkin hem bir direnci, hem de bir esneklik becerisinin yanı sıra zamana uyum sağlama yetisi gerektirir. Kendinden önce biriktirilmiş tüm bilgileri ve değerleri dikkate almayı, yanı sıra geleceğe

dair çıkarsamalar, öngörüler, daha önemlisi hayaller gerektirir. Zaman içerisinde bakım, hastalandığında tedavi/onarım, kullanırken özen ve sevgi gerektirir.

Bunu yaparken belki ilk adım olarak, kentte her inşa edilen herşey için “EN AZ 100 YIL” yaşama/yaşatma kriteri koyabilir ve bunu bir kentsel norma dönüştürebiliriz. Yapılanın ertesi yıl bozulabildiği, 15-20 yıllık kentsel yapılara bile “eski” muamelesi yapılan bir kentte/ülkede bunu yapmalıyız. Bunun için çok fazla nedenimiz var.

ÇÜNKÜ:

Her insan yapısı “şey” doğada bulunan başka şeylerin tüketilmesiyle ve dönüştürülmesiyle oluşturulur. Doğa yalnızca kendinden eksileni yeniden üretmek/tamamlamak için uğraşmaz, insan yapısı şeylerin hem yapıma sürecinde, hem de sonuç ürün olarak yarattığı etkilere adapte olmaya çalışır. İnsan yapısı şeylerin günümüzdeki yapıma sıklığı, çeşitliliği ve olağanüstü hızdaki yenileme periyodu, doğanın kendini yenileme ve adapte olma kapasitesini aşmıştır. ZAMAN DARALMIŞTIR....

“70 gün kavşağında bir sorun olduğu ortada. Planlama veya projelendirme hatası olabilir. Uygulamada bazı şeyleri atlamış, gözden kaçırmış olabiliriz. Bakım, işletme kusurları, eksikleri de bu tür sonuçlara yol açabilir. Çok hızlı yapmaya çalışırken, çok fazla şeyi atlamış görünüyoruz.Meslek odalarından, üniversitelerden, ilçe belediyelerimizden uzman istedik. Hep birlikte konuyu bütün yönleriyle inceleyeceğiz. Risk bölgeleri için acil tedbirleri belirleyip uygulayacağız. İşbirliğini kalıcı çözümlerin bulunması ve uygulanmasına taşımaya gayret edeceğiz. Uyarıcı eleştirilerini dile getiren, konuyu gündemde tutan tüm kişi ve kuruluşlara içten teşekkür ediyorum” .
(Bir belediye başkanı konuya böyle de yaklaşabildi)

70 GÜN KÖPRÜSÜ’NÜN ALTINDAN ÇOK SULAR AKAMADI

Geçen sayımızda “Bir Ankara Klasiği: Yağmur Yağar Akay’ı Sel Basar” başlıklı bir haberimiz vardı.

Haziran’a kaymıştı. Dört saatte 50kg/m2 yağış ise azımsanacak bir miktar değildi. Ancak doğru olmayan bunun yeni

BİR ANKARA KLASIĞI: YAĞMUR YAĞAR, AKAY’I SEL BASARI!

29 Mayıs’ta, Türkiye Büyük Millet Meclisi önündeki Akay kavşağını, ani bastıran yağmur nedeniyle yine su bastı. Altyapı yetersizliği her yılın yağışta tekrar ortaya çıkan kavşakta çok sayıda araç mahsur kaldı. Sürücüler araçlarını tünelden güçlükle dışarı çıkarırken, trafiği yönlendirmeye çalışan bir polis memurunun da tünelden mahsur kaldığı görüldü. Su baskını haberini alan Ankara Büyükşehir Belediyesi ekipleri tüneldeki suyu boşaltmakta yetersiz kaldı. Belediye ekipleri yaklaşık 2 saat süren çalış-

malar sonucunda tüneli açabildi. Duruma tepki gösteren sürücüler ise ekiplerin yetersiz kaldığını Ankara’nın ortasında böyle bir rezaletin yaşanmasına anlam veremediklerini belirtti. Öte yandan trafiği yönlendirmeye çalışan bir polis memurunun da su nedeniyle kaldırımında mahsur kaldığı görüldü. Yaşanan baskının ardından Büyükşehir Belediyesi ekiplerinin bir itfaiye aracı ve iki te-mizlik aracı ile Akay yakınlarında 24 saat nöbet tutmaya başladığı görüldü.

“Otomobil izgaraya düştü, kurtarıcı ile çıkarıldı” haberleri uzak mı dersiniz?

29 Mayıs 2011, Solfasol Sayı 2.

Haziran ayı içinde benzeri durum birçok kavşakta yaşandı. En vahimi, hiç kuşkusuz, tam haziran ortasında 70 gün kavşağında yaşananandı. Su, tüm alt geçidi doldurmuş, biri tüp kamyonu olmak üzere birkaç araç suya gömülmüş, sürücüler canlarını zor kurtarmışlardı.

15 Haziran 2011, 70 Gün Altgeçidi

Sayın Gökçek ise, bu boyutta yağışın afet olduğunu, bir eksiklik ya da kusurlarının bulunmadığını anlatarak, Ankaralıları durumun normal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Yollarda bırakılan inşaat malzemelerinin sürüklenmesiyle yağmur suyu izgaralarının tıkanmasını gerekçe göstererek başkalarını suçlamaktan da geri durmuyordu.

Söylenenler içerisinde belki de tek doğru, meteoroloji yetkililerinin de teyit ettiği gibi, haziran ortasında ve bu şiddette yağışın normal olmadığıydı. Ankara’nın Nisanı,

tek tek kişilere bile büyük görev ve sorumluluklar atflenirken, 4.5 milyonluk başkent Ankara’nın belediyesinin kamuoyuyla paylaştığı hiçbir eylem planının bulunmamasına dikkat çekip, yaşananların normal olup olmadığına dönelim. En son söyleyeceğimizi baştan söyleyerek başlayalım: NORMAL DEĞİLDİR. HEM DE BİRÇOK YÖNDEN...

DOĞAL DEĞİL, İNSAN ELİYLE AFETİ!

Vadileri, dere yataklarını dikine kesen müdahaleler, binlerce, milyonlarca yılda oluşmuş yapıya çok büyük müdahalelerdir ve tam da bu nedenle birçok riskler yaratırlar. Çetin Emeç Bulvarı’nın kendisi, Ankara tepelerine, vadilerine ve derelerine kafa tutmaktır. Çok sayıda dere yatağının ortasına inşa edilmiş bir baraj gibidir. Yani büyük risk kaynağıdır. Sayın Gökçek anlayışının buna eklediği ise en kritik kesişme noktalarında çok büyük çukurlar (battı-çıktı kavşaklar) açmasıdır. Ulaşım

Battı-çıktı kavşaklarda normal olmayan birşeyler bulunmuşa benziyor.

planlamasıyla ilgili boyutlarını bir kenara koyarsak şimdi bu çukurlara su doluyor ve bu da uykularımızı kaçırıyor. Bu bir afetse bile doğal afet değil insan eliyle yaratılan bir afettir.

ALTYAPI PROJESİ HATALARI YAŞAMIMIZI RİSKE ATİYOR.

Çevreden daha düşük kotta bir şey inşa ediyorsanız, bu bir meydan, bir bina, bir kavşak vb. olabilir, uyacağınız ilk prensip buraya dışarıdan su girişinin

önlenmesidir. Olayı iyice netleştirmek için 70 gün battı-çıktısının yerine 200-300mt.lik bir tünel olduğunu düşünün. İçerisinde de yüzlerce araç olduğunu. Facianın boyutunu düşünebiliyor musunuz? İşte bu nedenle hiç kimse çıkıp da “ne yapalım çok yağmur yağdı böyle oldu” diyemez/ dememelidir. Bölgeye dışarıdan, çevreden su geliyor (ki buraya geliyor) gelen suyun her durumda çukura girmeyecek şekilde yönlendirmek zorundasınız. 70 Gün Kavşağı’nda yapılan bunun tam tersidir. Üst kotlarda yağmur suyu sisteminin, şu veya bu nedenle taşıyamadığı suyun büyük kısmı doğrudan kavşak çukuruna yönelmektedir. Bu sadece basit bir projelendirme hatası değildir. 70 günde yaptığımız geçidin sadece projesi için gerekiyorsa birkaç 70 gün daha harcar ama Ankaralıları riske atmayabilirdiniz.

ANKARA’NIN DAMARLARI TIKALI

Yağmursuyu sistemini bir ağaç gibi kabul edebiliriz. Yaprakları yağmursuyu izgarası, küçük dalları şebeke borusu, diğer dalları ve gövdeyi tali ve ana toplayıcılar ve deşarj kolektörüne benzetebiliriz. Bu sistem bir yerde tıkanıldığında veya gelen su miktarı hattın taşıma kapasitesini aştığında, bu noktadan başlayarak su geriye doğru bulduğu menhol, izgara veya çukurdan geri tepmeye başlar. Yüzey sularını borulara aktaracak sistem tam tersine borularda ne varsa yüzeye aktarmaya başlar. Geri tepme riski, kent çukurları için ayrıca analiz edilir. 70 gün kavşağı ve diğer kent çukurlarında bu tür risk analizleri yapılmış ve gerekli önlemler alınmış mıdır?

ÇOK YAĞMUR YAĞDIĞINDA TIKANAN KANAL BAŞTAN YANLIŞTIR.

Kent çukurlarında en kötü senaryoya göre hesaplanmış, boyutlandırılmış, gereğinde otomatik olarak devreye girecek acil durum pompaları ve bağımsız bir deşarj hattından oluşan bir sistem kurulur. Bu tür sistemler projelendirilmiş ve uygulanmış mıdır?

Bu yol yeni, yeni asfaltlanmış. Hangi hatayı belirtsek ki? Belli ki kapak kotunu ayarlayamamışlar, yepyeni asfaltı kırıyor, menhol kapağı ayarlıyorlar ve asfaltı yeniden yamıyorlar. Yolda yağmursuyu sistemi yok. İlerdeki düşük bölgeye sular birikecek, sonra binalara doğru taşacak ve birileri yağmursuyu sistemi gerektiğini hatırlayacak. "ya da yağmur çok yağdı" vb. kelimeler edecek. Yıl 2011, Ay Haziran, Yer Kuzey Ankara.

Yağmursuyu sistemleri 3,5,10,20,50,100 yıl veya ara değerlerde yağış tekrerrüleri baz alınarak, daha karmaşık parametreler ve hesaplamalarla projelendirilir/boyutlandırılır. Bildiğim kadarıyla ASKİ 50 yıllık tekrerrü baz almaktadır. Bu oldukça iyi bir değerdir. Anlamını şöyle açıklayabiliriz. Projenin yapıldığı tarihten geriye doğru varsa 50 yıllık veriler incelenir, yaşanmış en büyük yağış bulunur ve sistem bu boyutta bir yağışı rahatlıkla toplayıp uygun bir yere deşarj edecek gibi projelendirilir. Süreyi kısa tutarsanız, boru çapları küçülür, sisteminiz ucuzlar, ama riskleriniz artar. Süreyi uzun tutarsanız maliyetleriniz görece artar ama sisteminiz emniyetli çalışır. 70 gün kavşağında kaç yıllık tekrerrü baz alınmıştır?

Şimdi projelendirmenin bu 4 ana parametresini baz alarak sorarsak;

- 1- 70 gün kavşağında uygulanan drenaj projesini kim hazırlamıştır?
- 2- Projede hangi risk analizleriyle, hangi sistemler önerilmiştir?
- Hangi hesap kriterleri uygulanmıştır?
- 3- 70 gün Kavşağı'nın projeleri ve hesapları ASKİ tarafından incelenmiş ve onaylanmış mıdır? Bunları kamuoyuna açmak gerekmez mi?

70 gün kavşağı. Sorun yalnız su basması mı? Daha on yıl geçmeden eskimiş, köhnemiş, diğerleri gibi.

UYGULAMA DA KÖTÜ!

Uygulama hataları bire bir tüm sistem bileşenlerini incelemekten zor belirlenir. Ancak yapılan genel hatalara işaret edebiliriz.
- Yağmursuyu ızgaralarının yol eğimiyle uyumluluğu, kendinden önce akışa geçmiş tüm suyu yakalayacak şekilde uygun kot ve konumda yerleştirilmediği kontrol edilmelidir. Şehirdeki birçok ızgaranın yağmursuyunu ıskaladığı herhangi bir yağışta kolayca görünür.

- Çoğunlukla zemin ıslahı ve boru yataklamaları düzgün yapılmadığı için borularda oturmalar, çökmeler olabilmektedir. Çok zor olmadığı halde bu kontroller yapılmamaktadır. Gelişmiş teknolojiler, elektronik kalibrasyon cihazlarıyla her şey saptanabilir. Hatta sadece gözle kontrol bile mümkündür. İşin burası biraz teknik ama kontrolün ne kadar basit olduğunu anlatmak için bu örneği vermek gerek. Kuru bir günde iki menhol kapağını açıp, birinden boru ağzına bir ayna tutmakla bile hattın durumunu anlayabiliriz. Küçük bir ekip bile periyodik olarak bunu yapıp sorunları saptayabilir. Aynada dairesel bir ışık görüyorsanız pek sorun yok demektir. Bir elips görüyorsanız, elipsin yönü ve şeklini yorumlayarak sorunu anlayabilirsiniz. Hat kısa süre sonra sorun yaratacaktır. Aynadan hiçbir ışık yansımıyorsa hat ya elden çıkmış ya da çıkmak üzeredir yani başınız derttedir. Malzemeniz 100 yıllık olabilir, projeniz çok doğrudur ama sadece özensiz bir işçilikten dolayı sisteminiz iflas etmiştir.

ARABA İLE GİDERKEN MENHOL KAPAĞI

SAYABİLİYORSANIZ O İŞ DÜZGÜN YAPILMAMIŞTIR.

En çok sorun ise menhol etraflarında yaşanmaktadır. Bu çoğunlukla bağlantının ricit yapılması esnek bağlantıdan kaçınılmasından kaynaklanır. Bu noktalarda boru kasılmayı karşılayamaz ve çatlar. Dışarı su sızar ve zemin oynak hale gelir. Aynı çatlaktan zamanla içeri, kum ve torak akar, hem hat tıkanmaya başlar, hem de menhol çevresi çöker. Ne kadar yamanırsa yamansın sürekli çatlayan, patlayan kapak çevreleri bunun açık göstergesidir. Yol boyunca bulunduğunuz aracın içinden menhol kapağı sayıyorsanız, o iş düzgün yapılmamış ve giderek daha da çok sorun yaratacak demektir.

Uygulamaya dair çok fazla soruna işaret edebiliriz. Rasgele hatlar inceleysek, tüm proje ve teknik kriterlere uygun mecra sayısının %20'yi geçeceğini zannetmiyorum. Şu anda inşa edilen birçok hattı başında bir süre durup takip ediniz. Şu hataları kolayca saptarsınız:

- Asfalt düzgünce kesilmemiştir, asfalta çok zarar verilmektedir.
- Kazı çukurunun (hendek) kenarları desteklenmiyor, yani iksa kurulmuyordur. Bu nedenle hem çalışanların hayatı tehlikeye atılıyor, hem de kazı gereksiz yerde genişliyordur.
- Basıncsız hatlar prensip olarak, menholden menhole kazılır, önce taban boru için iyice hazırlanır, zemin sıkışması test edilir ve kontrole teslim edilir. Sonra boru döşenir, doğrultu ve kotları hassas bir şekilde ölçülür. Hat boyu boyunca açık olduğu için yanlışlar gözle bile kontrol edilebilir. Sonra borunun uzun yıllar dayanması için düzgünce kılıflanır, gömleklendir. Hendek en çok 25 cm kalınlıktaki tabakalar halinde sıkıştırılır ve her kademedan test alınarak uygun malzemeyle geri doldurulur. Bu dizge çoğunlukla takip edilmemektedir. Özellikle göçme riskinden dolayı, hendek bir boruluk kazılır, o döşenir ve sonra bir sonraki boruya geçilir. Böyle bir yöntem hiçbir şartnamede olmadığı gibi, kabul edilebilir bir yöntem de değildir. Ama çoğunlukla bunu izlersiniz.
- Ülkemizde çok kesin olarak belirlenmiş ve uygulanmış altyapı koridorları yoktur. Birçok ülkede her fonksiyonun nereden geçeceği katı bir şekilde belirlenmiştir. Ülkemizdeki uygulama nedeniyle birçok altyapı birbiriyle çok sık kesişir. Bu ise imalatla aşırı hassasiyet gerektirir.

Bunların hepsini, Ankara'da yapılmakta bir hattın yapımını inceleyerek yazdım. Açıkçası yapılmaması gereken her şey yapılıyordu. Daha ötesi menholler, borular yalıtımsızdı. İzgara ve menhol kapaklarının kotlarının yol kotuyla ilişkisi yoktu. Bazı ızgaralar yol yüzeyinden 15cm düşüktü. Muhtemelen ASKİ şartnamesi maksimum 3-5mm. ye izin veriyordur. Zaten olay yerinde ASKİ de yoktu. Diyeceğim o ki, sokakta tüm yaşam felç edilerek ve olabilecek tüm hatalar yapılarak, kısa ömürlü ve bu yönü hesaba katılırsa dünyanın en pahalı alt yapısını yapıyorduk. İzlerken dünyanın farklı yerlerinde 0.5 mm kalem ucuyla 2 m'de bir kot ve doğrultu teslim ettiğimizi, düşeyde 2mm. yatayda 5mm. toleransı aştığımızda teslim alınmayan hatları

70'li yıllarda, üniversite yurdunda aynı odayı paylaştığım Ramazan isimli bir arkadaşım vardı. Ramazan geceleri yatağından fırlar ve "beni integraller kovalıyor" derdi. Bilirsiniz integral işareti "S"e benzer. Calculus derslerinden bunalan Ramazanımı her gece onlarca "SSSSSS...SSS" kovalıyordu. Sn. Gökçek'in övünç kaynağı, birçok kimsenin karşı çıkışına rağmen inşa ettirdiği, kenti bugi bugi sahasına çeviren battı çıktı kavşaklar bundan sonra her yağışta onun kabusu haline gelecek gibi. Geceleri, derin uykusunda su dalgalarının Sn. Gökçek'i sürüklememesi, daha güzel rüyalar görmesi için bir şeyler yapmalıyız.

düşündüm.

Kavşaklar ve diğer kent çukurları başta olmak üzere tüm sistem sıkı bir incelemeye tabi tutulmalı, sorunlar saptanmalıdır. Uygulama denetiminde sokak sakinleri, muhtarlıklar mutlaka işlevlendirilmelidir. Kabul aşamalarında ilçe belediyeleri, sokak temsilcisi ve meslek odalarından uzman davet edilmelidir.

BAKIM ŞART!

Altyapı bakım ister, çok düzgün bir işletme ister, sorun varsa erken müdahale gerektirir. Özetle söylersek, altyapının hangi ögesinin ne zaman, kim tarafından kontrol edileceği, bakımının yapılacağı bilinmeli ve denetlenmelidir.

Büyük yağışın üzerinden tam 12 gün geçmiş. Şimdi kim sorumlu?

Hizmetlerin bütünlüğü olması sağlanmalı, bu olanaksızsa mutlaka çok iyi koordine edilmelidir. Özellikle ilçe ve büyükşehir belediyesinin koordinasyonunun yanı sıra, gaz, elektrik, iletişim vb. altyapı kurumlarının koordinasyonu zorunludur. Sokağı temizleyen görevli, yağmursuyu ızgaralarının temizliğinden de sorumlu olmazsa sokağın çöpünün ızgaraya

süpürülmesini engellemek güçtür. Bugün yapılanın yarın başka bir kurum tarafından bozulmasının izleri ise yollarımızın %90'ında kolayca izlenmektedir. 1m den fazla derinliği olan bir yağmursuyu haznesinin hala 45cm genişlikteki bir ağızdan temizlenemeyeceğinin farkında değiliz. Neden birçok ülkede olduğu gibi elyaf veya pvc biriktirme sepeti konmaz, bunlar her hafta rutin olarak 5 dakikada bir araca boşaltılarak temizlenmez anlayamıyorum. Eskiden pahalı olan bu tür malzemeler artık son derece ucuzdur ve sağladığı işletme basitliğiyle bir yıl bile dolmadan kendi yatırımını geri öder.

SONUÇ

Çok büyük yatırımlar yapılmış olmasına, hala da yapıyor olmasına rağmen Ankara'nın altyapısı çok sorunludur. Çok fazla kaynak heba olmakta, yine de Ankaralıların çilesi ve karşılaştığı riskler bitmemektedir. Her sayımızda bu konuları ayrı ayrı ele alıp incelemeye, öneriler geliştirmeye ve gündeme taşımaya çalışacağız. Genel olarak kavşaklarda ve özel olarak 70 gün kavşağında durum normal değildir. Normalleştirmek ise büyük çaba, özen ve en önemlisi de insan sevgisi gerektirmektedir.

Ankara'da altgeçitler için "Uyarı Tabelası" önerisi...

Yıllar önce Mamak'ta sel sonrası 1m. derinliği bile olmayan bir birikintide 4-5 insan ölmüştü. Bir kişi kazara suya girmiş ve elektrik kaçağına yakalanmıştı. Diğerleri ise peşpeşe öncekileri kurtarmak için birikintiye giren ve aynı acı sonu paylaşanlardı. Birkaç saniye içerisinde otomatik olarak kesilmesi gereken devre kesilmemiş, kaçak akım rölesi veya benzeri cihaz çalışmamıştı. Bedeli ne yazık ki çok ağırdı. 70 gün kavşağında yükselen suyu, suyun üstünde yüzen aydınlatma direklerine enerji taşıyan kabloların mavi kılıf borularını ve yüklü tüp kamyonunun aynı karede görünce Mamak olayını hatırladım, dehşete kapıldım. Sonuç; tüm battı çıktılar bir de bu yönüyle gözden geçirilmelidir. En istemediğimiz şey, herhangi bir zamanda "biz uyarıydık" demek zorunda kalmaktır.

İoanna Kuçuradi'nin Varlığını Onurlandırmak ve Ona Teşekkür Etmek İçin Verilmiş Özel Bir Konser Hakkında Mahcup Bir Röportaj

Ezgi KOMAN

“İnsanın değerli bir varlık olduğunu kabul etmezsek ne etiği ne de insan haklarını temellendirebiliriz. İnsan değerli bir varlıktır çünkü değerler üretir.”

İ. Kuçuradi

Kuçuradi'ye olan düşkünlüğümüz ve “gerçek” saygımız; insanı bu denli değerli gören, yukarıda da yer alan temel düşüncesinin dışında; tevezusunun, yaşama olan bağlılığının ve de bitmek bilmeyen çalışkanlığının aslında bir “başkaldırı” olduğunu anladığımızdan kaynaklanıyor galiba... Bir Ankara akşamında dost sohbeti yaparken, ona yaşadığı için teşekkür etmek ve varlığını onurlandırmak isteyen bir grup insanın, onun için özel bir konser verdiğini öğrendik. Öyle etkilendik ki bir iki gün sonra aceleyle, kayıt cihazımızı açtık ve dinledik...

Konser fikri gönüllü olarak otistik çocuklara konser veren Lirik Nefesler adlı flüt grubunun kurucusu ve hocası Aslıhan Özen'in, Kuçuradi'yi ilk gördüğü ve tanıştığı gün oluşmuş. Ama Aslı da bunu çok sonra fark etmiş... Bir gün Annesi'nin arkadaşı olan Kuçuradi'yi arabasıyla bir yere bırakması gerekmiş. Onu görmesi araba içinde hepítőpu 15- 20 dakikaymış. Ancak o günden, 4-5 yıl sonra, bir gün Kuçuradi, Aslı'nın aklına düşmüştü...

“Nedenin bilmiyorum. Nedeni kendisi sanırım... Hakkında büyük işler yaptığının, çok önemli bir felsefeci olduğunun ve hiç evlenmemiş bir kadın olduğunun dışında fazla bir şey bilmiyordum. Ama çok etkileyici bir kadın. Çok güçlü, çok üretken bir kadın. Bu tür insanlarla bir arada olmak ve yaşı bizden büyük insanların deneyimlerini almak çok önemli... Öğrencilerimin böyle biriyle tanışmalarının iyi olacağını düşündüm.. Kişisel olarak ben de evlenmeyi düşünmediğim için, böyle birisiyle yakından tanışmak istedim. Böyle güçlü ve iyi şeyler yapan bir kadınla vakit geçirme isteği vardı yani... Bir de böyle bir insana teşekkür etmek gerek, dedim... Yaşarken kıymet bilmek güzel bir şeydir ya... Ona özel bir konser vermenin çok iyi olacağını düşündüm. Yaşamını, varlığını kendimizce onurlandırmak amacıyla düşünülmüş bir şey yani...”

Ve aklına düşen şeyin peşinden koşmaya başlamış Aslı. Öğrencilerine gidip Kuçuradi hakkında bildiklerini ve hissettiklerini anlatmış. *“Ben onun hayata kattıklarından dolayı, bir konserle, teşekkür etmek istiyorum.. Belki siz de istersiniz.. Ama tabii bu bütün yaptığımız işler gibi gönüllü bir iş.. Sadece isteyenler ve konuyla ilgilenenler varsa gelsin”* demiş.

Öğrencileri kabul etmiş ve Kuçuradi'nin o sırada haberdar olmadığı sekiz aylık süreç böylece başlamış. Sekiz ay boyunca Aslı'nın deyiimiyle, “İoanna Hanım'ın” kitapları alınmış, okunmuş. Yarıyı anlaşılmış yarıyı anlaşılmamış... Grup kendi içinde, felsefeyle ilgili bazı sohbetler yapmış. Herkes daha önceden ne okumuş onlara da bakılmış... *“Bir sohbetimiz olursa 'rezil' olmayalım”* denmiş...

“Ve aylar geçti böyle... Bu arada yılbaşını mı bahane edelim, Rum asıllı olduğu için ona uygun bir günü mü düşüsek? diye tartışıyorduk. Repertuarımız için de hazırlık yapıyorduk. Rum ezgileri aradık belki daha çok sever diye... Ciddi bir araştırma yaptık yani... Ama onun bu sırada hiç haberi olmadı...”

Bir süre sonra Aslı'nın annesi Ülkü Hanım konserden birkaç ay önce, Kuçuradi'yle karşılaşmış. Ve “Aslı böyle bir şey yapmayı düşünüyor” diye söz etmiş. Çok şaşırmış İoanna Hanım. “Bana mı, niye ki?” falan demiş ve ama çok da sevinmiş. Bunun üzerine çalışmalar hız kazanarak devam etmiş. Birgün, Kuçuradi'nin yakın arkadaşı Dr. Okan Akhan ile rastgelmişler. Konudan haberdar olunca mutlulukla ama tek bir şartla organizasyonu yapmaya talip olduğunu söylemiş. Konudan haberdar olunca mutlulukla ama konsere gelme şartıyla organizasyonu yapmaya talip olduğunu söylemiş.. Okan Akhan gerçekten de organizasyonu

yapmış ve ilk çalışmaya başladıkları günden sekiz ay sonra bir gün İoanna Kuçuradi Aslı'yı aramış: *“İnanılmaz keyifli bir ses tonuyla beni aradı. Çok müteşekkîr, çok mutlu.. O anda anladım ben, hedeflediğimiz şey olmuştı bile ... Çok mutlu olmuş, çok onur duymuştü...”*

Kuçuradi programını ayarlayıp Aslı'ya bilgi vermek üzere yeniden arayacağını söylemiş, kısa bir süre sonra da yeniden aramış: *“İki ay sonra bir Cumartesi gününün boş olduğunu söyledi ve 28 Mayıs için Saat: 20.00 için sözleştik. Öğrencilerim bize ancak 2 ay sonraya gün verebildiği için, onun ne kadar da çok çalıştığını anladılar ve şaşırdılar”.*

Uzun sürecin sonuna yaklaşıncı çalışmalar yoğunlaşmış, repertuar ve notalar tamamlanmış. Konser için küçük bir de afiş hazırlanmış, “Kuçuradi Özel Konseri” diye yazan. Ayrıca çalınacak eserlerin ve çalan kişilerin isimlerinin yer aldığı Kuçuradi için bir program da tasarlanmış. Grup bunu ilk kez yapmış.

28 Mayıs günü ise Lirik Nefesler grubunun tüm üyeleri çok heyecanlıymış. Sadece otistik çocuklara konser veren grup ilk kez kişiye özel konser verdiklerinden, hissettikleri heyecan bu kez başka türlüymüş. Ha, bir de o gün grup üyeleri daha bir özenle giyinmişler, hepsinin içinden öyle gelmiş... Böylece Lirik Nefeslerin yedi üyesi Kuçuradi'nin isteği üzerine, konserden bir saat önce orada olmak için yola çıkmışlar... *“Biz felsefe derneğine gideceğimizi sanmıştık. Ama İoanna Hanım büyük bir nezaketle evini açtı bize. Kendisinin söylediği üzere, annesinden kalma gümüş çay takımı ve tabaklarda sunduğu kurabiyelerle bizzat kendisi nazik bir şekilde ağırladı”.*

Konserde, söz verildiği üzere Okan Akhan ve eşi Elif Akhan'ın yanı sıra İoanna Kuçuradi'nin büyük bir nezaketle davet ettiği Aslı'nın Annesi Ülkü Hanım ve Kuçuradi'nin bir kaç öğrencisi de varmış.

Saat sekizde başlayan konserin repertuarında istedikleri gibi Rum ezgisi bulamadıklarından klasik eserler yer almış... Schubert, Strauss...

Kuçuradi programı tek tek takip ederek ve aralarda Aslı'ya dönerek şimdi Strauss mu çalacaksınız gibi sorular yönelterek dinlemiş: *“Çok heyecanlı ve çok sevgiyle dinledi. Çok mahcup oldu... Hani birisi sana bir hediye verir ya, hem çok sevinirsin ama hem de çok da mahcup olursun... O da öyle oldu.. O bize teşekkür etti, biz ona.. Çok iyi bir şeydi.. Herkes için...”*

Konser sonrasında tüm konukları yemeğe davet etmiş Kuçuradi ve grup üyelerinin - her biriyle tek tek ilgilenmiş... Yemek sonunda da camdan el sallayarak uğurlamış herkesi...

Dört gün sonra Aslı'nın evine bir kargo paketi gelmiş. Kuçuradi tarafından her grup üyesinin adına imzalanmış, ikiye kitabın olduğu bir paketmiş... *“Bu kadar yoğun bir insan, dört gün sonra, kendine görev edinerek her birimiz için imzalı kitap göndermişti. Öğrencilerim bu durumdan çok etkilendiler. Kendilerini çok değerli hissettiler, onurlandırıldılar... Bazıları onu daha önceden biliyordu, bazıları tanıımıyordu... Ama bu süreçte daha iyi tanıdılar, yaptıkları işleri anladılar... Yaşı ilerleyince bile insan, bu hayatta neler yapılabilir onu gördüler... Bunlar bizim için çok önemli izler...”*

Lirik Nefesler temel olarak otistik çocuklara konser veren bir grup. İki buçuk yıldır devam eden iyi niyetli bir proje. Yaklaşık iki buçuk yıldır her hafta sonu benim evimde çalışarak sürdürüyoruz. Yani biz bu dünyaya iyi bir şey sunuyoruz. Dünyayı iyi bir şey sunarken, insanın kendisini doğru konumlandırması, geliştirmesi ve kendisini çözmesi gerektiğine inanıyorum... İoanna Hanım'dan benim öğrencilerime geri dönen, bizim hiç hesabını yapmadığımız şey de bu izler oldu. Bunlar hepimizin hayatta kendilerini nasıl konumlandıracaklarıyla ilgili önemli şeylerdi. Kuçuradi'nin hissettirdiği değer, çok temel bir şey ama bazen eksik de olabilen bir şey... Dolayısıyla biz bir adım gittik İoanna Hanım'a, O ise bize 10 adım geldi. Niyetlerimizle dönen dünyaya, iyi niyetlerimizle bir şeyler sunmaya çalıştık. Nasıl diyeyim, ben bu röportajları verirken aslında çok mahcubum...

Bizden önce başka birileri de Aslı'ya ulaşmış ve böylece konser medyada çok az da olsa yer almış. Anlatırken bir yandan Lirik Nefesler'in tanıtımı olduğu için sanırım, hakikaten çok mahcuptu. Bu röportajın da İoanna Hanım'a attıkları bir adımın karşılığında, kendilerine gelen 10 adımdan biri olduğunu düşünüyordu. Biz ise konserin sonunda, Lirik Nefeslere dönen adımdan birini de Solfasol'e kadar ulaştığını...

www.liriknefesler.com adresinden Lirik Nefesler hakkında ayrıntılı bilgi edinebilirsiniz..

Alo 182 Randevu Sistemi Yüzünden Hastanelerde Kavga Kıyamet!

Jülide KAYA

Sağlık Bakanlığı, Merkezi Hastane Randevu Sistemi ile muayene sırası alan hastaların kuyruğa girmeden doktora görünebileceğini iddia etmişti. Ama durum hiç de öyle değil. Randevulu gelen ve randevu alamadığı için doğrudan gelen hastalar doktor odaları önünde gerilim yaşıyorlar. Hasta da mağdur, doktor da. Sağlık Bakanlığı yine aradan çekilmiş durumda. Sizin için gidip yerinde gördük ve yazdık.

Bildiğiniz üzere, Sağlık Bakanlığı Türkiye’de daha etkin ve verimli bir şekilde sağlık hizmetlerine ulaşılması’ iddiasıyla Sağlıkta Dönüşüm Projesi’ni yürürlüğe koydu. Bu programın en önemli çalışmalarından biri de Merkezi Hastane Randevu Sistemi. (MHRS).

MHRS; vatandaşların Sağlık Bakanlığı’na bağlı 2 ve 3. basamak hastaneler ile Ağız ve Diş Sağlığı Merkezleri için 182 MHRS Çağrı Merkezi’ni arayarak canlı operatörlerden kendilerine istedikleri hastane ve hekimden randevu alabilecekleri bir uygulama. Sağlık Bakanlığı, 41 ilde uygulanan ve Ankara’da da 23 Mayıs 2011 tarihinde başlayan Merkezi Hastane Randevu Sistemi ile muayene sırası alan hastaların kuyruğa girmeden doktora görünebileceğini iddia etmişti.

Geçtiğimiz günlerde “Telefonla randevu alan hastaya VIP muamele” başlıklı bir haber yayımlandı. Habere göre “Sağlık Bakanlığı, telefonla ALO 182’den randevu alan hastaya VIP muamele yapıyormuş! 182 Çağrı Merkezi görevlileri randevu alan hastaları aramışlar ve memnuniyet testi yapmışlar. Hastalar uygulamaya 5 üzerinden 5 vermiş! 182 Çağrı Merkezi görevlileri keşke beni de arasaydı, benim de diyeceklerim vardı. Ben o memnun olduğu söylenen ‘çoğunluk’ içinde değilim. Ve gözlemlerim kadarıyla vatandaş da öyle Sağlık Bakanlığı’nın iddia ettiği gibi randevu sisteminin faydasını henüz görmüş değil. Uygulama yine altyapı hazırlıkları tamamlanmadan hayata geçirildiğinden poliklinikler önünde yaşanan karmaşayı ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Ne yalan söyleyeyim, hasta da mağdur, hekim de. Yani toptan mağduruz. . . Bizzat yaşadım. Geçenlerde bir rahatsızlığım nedeni ile üstelik ALO 182’den randevu alarak hastaneye gittim. İlk önce kayıt işlemleri yaptırdım. Randevulu hasta olduğumu görevlilere beyan ettim. Telefonla randevu almadan gelen hastalar da epeyi çoğunlukta. Hem onlara hem bana yeniden bir sıra numarası verildi. Randevulu hastaya muayene saati belli olmasına karşın yeniden bir sıra numarası veriliyor. Görevliye sordum: Şimdi ben bana söylenen saatte hekimin odasına girip muayene olabilecek miyim, yoksa bu sıra numarasını mı bekleyeceğim? “Siz o sıra numarasına aldırmayın, muayene saatiniz geldiğinde hekimin odasına girin” dediler. . .

Muayene odasının önünde telefonla randevu almanın rahatlığı ile randevu saatimi beklemeye başladım. Polikliniklerin önü kalabalık. Elllerinde sıra numarası, kapının önüne dayanmış hastalar. Ben ve benim gibi randevu alarak hastaneye gelen hastalar elimizde randevusuz gelen hastaları takiben aldığımız bir numaralarla bize söylenen randevu saatini bekliyoruz.

Neyse, randevu saatim geldi çattı. Hekimin odasına yöneldim. . . Hastaların hepsi birden üzerime hücum yürüdü: –“Sıranızı bekleyin. Sizin sıra numaranız kaç? Benden, ondan, şundan sonrasınız siz?” (göz ucuyla elimdeki numaraya da bakmışlar demek ki!) – Ama ben randevu alarak gelmiştim. Randevu saatim geldi. Randevu aldığım saatte muayene odasına gireceğim söylendi.

Bu sefer benden önce bir saatte randevu alan hastaların sesi yükseldi. – Sizin randevu saatiniz kaç? Gördünüz mü benim randevu saatim sizden önce. Ben daha muayene olamadım. Yarım saatir bekliyorum. Çünkü randevu saatine göre değil, aldığınız sıra numarasına göre çağırıyorlar sizi. . . – Eee, niye telefonla randevu aldık biz o zaman? Bir de telefon ücreti ödedik üstelik? Hekimler ise çaresiz, hangi hastaya öncelik vereceğini bilemiyor. Yapacak bir şey yok. Boynumu büküp sıra numaramı beklemeye başlıyorum. Olay bu kadarla bitmiyor tabi. Ben sesimi çıkarmadım ama bekleyişim süresince sıra numaralı hastalar ile randevulu hastalar, “yok benim sıram, hayır benim sıram diye itişe, kakışa, bağırışa birbirlerine girdiler. Sesi güçlü çıkan kazandı. Hekimler ise çaresiz, hangi hastaya öncelik vereceğini bilemiyor. Hastalarla karşı karşıya bırakılmış durumdalar. Şu ana kadar sadece Ankara’da 20 bine yakın hasta telefonla randevu alıp tedavisini yaptırmış! Ne kadar ‘sağlıklı’ yaptırabildi acaba? Eminim her biri benim yaşadığım sıkıntıyı yaşamıştır. Hasta ile hekimin karşı karşıya getirilmesi bir yana hasta ile hastayı da karşı karşıya bıraktı bu altyapısız randevu sistemi. Şimdi bu mağduriyeti nasıl gideceksiniz diye sormadan edemiyorum. Bir de Sağlık Bakanlığı’nın iddialarına bakın. Ankete katılan bir hastanın dediği ile benim durumumu karşılaştıralım. – Sırada bekleyen hastalardan ayrı olarak bir kayıt masasında bana provizyon verildi. Ben hiç sıra beklemeden doktorun odasına girdim. Meğer telefonla randevu alanlar ayrı tutuluyormuş. Sıra ne olursa olsun.

Ben, sırada bekleyen hastalardan ayrı bir kayıt masası ile karşılaşmadım. Randevusuz hastalarla aynı sıraya girdim, işlemimi yaptırdım, randevu sırama güvenerek erken gelmediğim için de randevusuz hastaların her birinden sonra bir numara verildi bana. Ankara’nın İl Sağlık Müdürü Yard. Mustafa Aksoy, telefonla randevu alanların saatinde hastanede bulunmalarını istemiş. Saatinde gelmeyenlerin sistemin sağlıklı işleyebilmesi için sıranın en arkasına geçmek zorunda kalacağı uyarısında bulunmuş. Bu uyarıya gerek yok ki, saatimden önce geldim yine sıranın en arkasında kaldım. Aksoy, “Randevu alanlar sırada kaç kişi beklerse beklesin saati geldiğinde öne alınıyor. Bütün vatandaşlarımızı bu sistemden faydalanmaya davet ediyorum.” demiş.

Sayın Aksoy, randevu saati gelen hasta öne falan alınmıyor. Diğer hastalarla bir kışırmaya neden oluyor bu durum? Biz kışııyoruz, siz ortada yoksunuz? Bence bu sistemden, muayene odasının önünde sıra kavgası nedeni ile birbirine girmiş hastalardan güçlü çıkan yararlanabiliyor. . .

İnsanlar bu gerçeği unuttular, demiş tilki.
Ama sen unutmamalısın,
kendine alıştırdığın şeyden,
sonsuz kadar sorumlusun artık.
Gülünden sorumlusun sen.
Küçük Prens’ten

Çağatay Avşar’ın aramızdan ayrılışı

Hepimiz derin üzüntü içindeyiz. Böyle bir olayın kendi başımıza gelebileceğini düşünmek dahi dehşete düşmeye yetiyor. Ancak bu olayı bu kadar basite indirgemememiz gerekir. Bu canice işlenmiş kazayı size dilimiz döndüğünce anlatmaya çalışalım. Fakat öncelikle size sevgili arkadaşımızı Çağatay’ı tanıtalım. Dostumuz Çağatay Avşar 1970 doğumludur. ODTÜ Maden Mühendisliği’nden lisansını, yüksek lisansını ve doktorasını almıştır. Uluslararası bir madencilik firmasında üst düzey yönetici olarak çalışmaktaydı. Çağatay’ın öğretim üyesi olan eşi de aktif olarak hem sporla hem de spor organizasyonları ile ilgilenmektedir. Eşi, Türkiye Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu organizasyonunda her sene görev almaktadır.

Sevgili dostumuz Çağatay kişiliğiyle, öğretici tavrıyla ve sportmenliğiyle önümüzde bir referans idi. Bir taraftan yoğun çalışma temposu gerektiren bir okulda okuyarak başarılı olmak diğer taraftan da aktif olarak spor hayatını sürdürmek birçoğumuz için imkansızdı. Kaçımız böyle “dolu başakları” çevremizde görebiliyoruz? Çok nadir olsa gerek... Çağatay, bilgisindeki birikimi bedeniyle yoğurarak, zamanını iyi kullanmasıyla bizlere ilham veriyor, motive ediyordu. Bir aradaydık, yarışlar, antrenmanlar, yolları aşıyorduk.

Ta ki 17 Haziran 2010’da, işine gitmeden evvel, tek başına antrenmana çıktığı Perşembe sabahı 6:52’de bir “araba” onu Samsun çevre yolunda emniyet şeridini gasp edip, 50metre sürükleyerek elimizden yüreğimizden alıp götürene kadar. “Araba”yı Çağatay’ın üstüne süren katil, hâlâ ve hâlâ bulunamadı. . .

Kendini, azmi ve bisiklete olan tutkusuyla yaratmış olan Çağatay’ın pedallarının durmasının üzerinden bir yıl geçti ve artık bizler en az iki kişi olmadan antrenmanlara çıkmaya çekiniyoruz. Korktuğumuz, ürktüğümüz kendi insanımız. Bisiklete bindiğimiz anda aklımıza ilk gelen şey, trafik denen akıntının, bunu yaratan insan ve şehrin, otomobile, egosuna, çevresine verdiği telaş ile bu kargaşaya yenik düşmesi.

“Yaşamak” bu kadar hırçınlığı, çatışmayı gerektirmemektedir. Bir şehirde yürünecek bir alan, sakince durulacak bir mekanın olmaması ve bu yaşam alanlarının bu denli kontrolden çıkmış olmasıyla ortaya çıkan sonuç bu şehri yönetemeyen ama her fırsatta avrupa şehri olmakla övünen zihniyetin sorumluluğundadır.

. . .ve bizler, alıştığımız gülümüzden sonsuza kadar sorumluyuz.
Bu yaz ortasında avaz avaz bağıriyoruz !
Çağatay seni özliyoruz.

İmza : bisikletler, bisikletçiler, kuşlar, ormanlar, çocuklar ve şarkılar. . .

Ankara'da Anne Olmak

Fulya KOÇAK

2006 yazında hamile olduğumu öğrenince pek çok anne adayı gibi büyük mutluluk ve heyecan hissettim.

Dokuz ay sürecek hamilelik maratonunda bebekli ve çocuklu bir hayatla ilgili hayaller kuracak, planlar yapacak bazen de enişlenecek vaktim oldu. Bundan sonraki hayatımı bir bebekle birlikte sürdüreceğim olmak elbette ki hayatımı pek çok açıdan kökten değiştirecekti. Hem çok güzel hem çok uykusuz ve bol sorumluluk sahibi olacağım yeni bir hayata hazırlanıyordum. Hayatımın bundan sonra başka bir düzenleyicisi olacağının, eskiden gittiğim yerlere artık öyle kafama estiği gibi gidemeyeceğimi, yeni düzenimi bebeğin uyku, beslenme gibi düzenlerine göre ayarlayacağımın farkındaydım. Ama farkında olmadığım bir şey daha vardı; bunun hamileliğimin ilerleyen aylarında anlamaya başlayacaktım. Bebekli yaşamda kent de bana bazı hatta pek çok engel sunacaktı.

2006 yılı kışında, Kuşulu Kavşağı'nın yapımı nedeniyle kentnin ortası bir şantiye alanına dönüştü. A. Ayrancı'dan Atatürk Bulvarı'na, araçsız, karda buzda her gün bir engelin üzerinden zıplaya atlaya yaptığım günlük zorunlu yürüyüşler sayesinde Ankara'nın en atletik anne adaylarından biri olma şansına eriştim.

Artık bebeğimi kucağıma almıştım. 2007 yazı Ankara'nın en sıcak ve kurak yazlarından biri olmuştu. Kızılırmak suyunun Ankara'ya teşrif ettiği yazdan bahsediyorum. Kucağımda doğal ihtiyaçlarını gideren bir bebekle, susuz bir yaz bekliyorduk bizi. Günlerce su akmadığı için damacana suyu ve ıslak mendil tüketimimiz aylık tüketimlerimiz arasında ilk sıraya erişti.

Biraz daha büyüyen bebeğimi bebek arabasına atıp sokak sokak gezebileceğimi sanıyordum. Bu da maratonun (aslında dekotlon demek daha doğru, zira 100 metre engelli, 110 metre engelli, 400 ve 1500 metre koşu, uzun, yüksek ve sırkla atlama, gülle, disk ve cirit atma benzeri 10 disiplinden oluşmadığını kimse söyleyemez) bir başka etabıymış meğerse. Çoğunlukla yayaların bile yürüyemeyeceği boyuttaki kaldırımlardan bebek arabasıyla ilerlemek öylesine güç ki... Üstelik kaldırımların engelbeli düzen-sizlik-leri sayesinde bebeğin kafa travması geçirmesinden endişe ederek ilerlemek zorunda kalıyor insan. Kaldırımlardan karşıdan karşıya geçerken bebek arabası, engelli arabası vb ihtiyaçlar düşünülmeden tasarlanmış olduklarından bebek arabasını kucaklayarak indirip yeniden kucaklayarak karşı kaldırıma çıkararak epey bir kol kası da yaptım. Atletik marifetlerime her geçen gün bir yenisi ekleniyordu...

Birgün Aşağı Ayrancı'dan Kızılay'a gitme cesaret ve gafletini de gösterdim. Çoğunlukla kaldırım yerine otoyolları kullanmak zorunda kalarak özellikle trafiğin daha az yoğun olduğu ara sokakları güzergah seçip Meclis Kavşağı'na kadar ulaşabilmişim. Asıl iş bundan sonrasıymış meğer. Yayalar için tasarlanmış herhangi bir geçiş yolu bulunmayan bu kavşaktan insanlar kendilerini kollayarak arabaların bir boşluğundan yararlanıp kendilerini karşı kaldırıma atıyorlardı. Bir kaç tereddüt anı yaşadktan sonra karşıya geçebildim. Kendimi Bulvar'dan aşağı doğru bıraktım. Bir süre sonra karşıma sarp bir üst geçit çıktı. Karşıya geçebilmek için üst geçiti kullanmak dışında şansım yoktu. Ama neyse ki bebek arabası indire kaldıra kol kaslarım gelişmişti; koca üst geçidin merdivenlerini, içinde bebek olan bir

bebek arabasıyla tırmanarak ve karşı kıyıya geçince de inerek kendi rekorumu egale ettim! Ama üst geçitler bitmiyordu ki... Üç beş dakika daha yürüdükten sonra bu sefer de Meşrutiyet Köprüsü'nü aşmak gerekiyordu. Meşrutiyet Caddesi'nin üzerine neredeyse yüz metre aralıklarla üst geçitler yapıldığında, üniversite öğrencisiydim. O zamanlar Yunan hocam Stavros'un bu köprülere çok sinirlenerek "Sizin ülkenizde insana hiç değer verilmiyor. Sadece bazı insanların sokağa çıkma özgürlüğü var. Bir engelli arabası, bir bebek arabası hadi onu bırak yaşlı bir vatandaş nasıl bu merdivenleri tırmanıp karşıya geçebilir ki!" diye söylendiğini anımsayıp, yıllar sonra benim de kentin merkezinde bulunma özgürlüğüne sahip olmayan bu gözardı edilmiş vatandaşlardan birine dönüştüğümü anladım. Oysa ki modern şehirde gelişmişliğin ölçüsü kaldırımların genişliği ve kullanılabilirliği değil miydi? Gökçek'in bahsettiği ödülü Ankara'nın ne-sine vermişlerdi acaba?

Sakarya'daki balıkçılardan birinden taze balık alma şerefine nail olduğumda (final etabı) artık kendimi tükenmiş hissediyordum. Geri dönerken aynı maceralara yeniden girecek gücüm yoktu. En iyisi bir otobüse binip eve geri dönmekti... Eeee bu işler bu kadar kolay mı? Atletizm eğitimimin eksik kalması için otobüs yolculuğunda da bir takım kas geliştirici egzersizler yapacaktım elbette... Şansım vardı ki o gün bir Pazar günüydü ve otobüsler görece tenhaydı. Pazar günü olduğu için bekleme süresi biraz fazlaydı ama bu benim için dinlenmek için bir fırsattı... Otobüs ufukta görüldüğünde bekleyen kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Kalabalığın biraz olsun otobüse dolmasını bekleyerek otobüsün kapısına yaklaştığımda önümde zorlanarak otobüse binen yaşlıca bir teyzeyi gördüğümde bu işin benim için de hiç kolay olmayacağını anladım. Bir bebek arabasını o dar ve yüksek merdivenlerden çıkarmayı başaran, pek rahat deveye de hendek atlatabilirdi. Neyse ki yardımsever yolcular imdadıma yetiştiler ve otobüsün içinden bebek arabasının bir ucunu tutarak binmemize yardım ettiler. Boş olan otobüste bir kuytu buldum; bebek arabasını koyup arkasından sıkıca destek olarak inecem ki durağa kadar geldim. Yine yardımsever yolcular el atıp arabayı aşağı indirdiler. Kısa bir yürüyüş sonrası kendimizi eve zor attık. Böylelikle ilk ve son bebek arabalı Kızılay yolculuğumuz sona ermiş oldu.

Bu gezi sonrasında bir çocuğun ve bebeğin doğasına aslında hiç uygun bulmadığım ancak her geçen gün bir yenisi inşa edilen, her biri de tıklım tıklım dolan, özellikle çocuklu ve bebekli ailelerin çok tercih ettiği alışveriş merkezlerine insanların neden bu kadar rağbet ettiğini maalesef anlamış oldum.

Bebeklerin Ankara'sı

Ne zaman erişebilirlik dense bedensel engelliler gelir akla. Oysa engelliler içinde bile bir kapsayıcılığı yoktur bu kabulün. Kentte bir yerden bir yere ulaşması için önündeki engellerin kaldırılması gereken en kötü durumda olanlardandır bedensel engelliler ama onları bile eksik gören ve ihtiyaçlarını da rampadan ibaret sanan (ya da burada aklı da eli de duran) sistemin başkasını görece ne hali ne de niyeti var.

Hamileler ve bebek sahibi kentliler erişim ihtiyacı türlü engellerle kesilen ve genelde pek de görünmeyen bir kalabalıktır. Ne de olsa bebek yapmaya cesaret etmişlerdir. Aslında hiç görmediğimiz kocaman bir mücadele yürütürler hamileler ve bebek sahipleri; normal yaşamlarına devam edebilmek, dışlanmamak, pazara, kafeye gidebilmek, işlerini kaybetmemek, bebeklerini dört duvar dışına çıkarabilmek, bir yere giderken bebeklerini istediklerinde yanlarına alabilmek için.. Genellikle bu mücadelenin büyük kısmı annenin sırtındadır ve zaten ilk ve tek görevi bebeğine bakmak olarak görünen çocuklu kadınların çoğu bu mücadeleye beş sıfır yenik başlarlar. Ama bu kadar kolay pes etmeyenler de var. Hem de Ankara'da; her kesimden anneler ve başka türlü babalar da var. Solfasol'un bu ayki dosyası kentte pek de gözümüze görünmeyen bu mücadeleyi görünür kılmak üzerine...

Emzirmek İsteyen Kadınlara Destek Kadınlar

Banu AKMAN

Emziriyor musun? sütün var mı? yetiyor mu? yarıyor mu? Taze annenin en yakınındakilerinden başlayıp, pazardaki teyze, dolmuştaki abla, yan masadaki kadından en çok duyduğu sorular bunlar... Çoğu mama versenize çözümünü de sorusunun akabinde sunar. Doktorları Sağlık Bakanlığı'nın önerdiği şekilde bebeğini ilk 6 ay sadece sütü ile besle diye başlar, ama emziremiyorsa, onlar da aynı öneriyi tekrarlar; mama verelim. Oysa formül

mama üreten şirketlerin altın çağlarını yaşadığı bu dönemde, bir çok anne emzirebilmek için öncelikle zor doğumların, yetersiz bilgilerin ya da fiziksel zorlukların doğurduğu sonuçlarla başa çıkmak ihtiyacında...

Aynı ihtiyaçtan yola çıkarak, 1950'ler Amerika'sında – emzirme oranının %20 lere kadar düştüğü bir ortamda – 7 Chicago'lu kadın bir araya gelmiş, gazetelerdeki ilanlarında

emzirme kelimesini yazmalarına izin verilmediği için İspanyolca La Leche League adını kullanarak toplanmaya başlamışlar. Geçen 60 yıl içerisinde de La Leche League, dünyada emzirmek isteyen annelere doğru - güncel bilgiler sunmak ve her annenin kendi özel durumu için bilinçli kararlar almasını sağlamak için çalışan uluslararası bir harekete dönüşmüş. La Leche League (LLL), Türkiye'de de ilk LLL Lideri Natali Aslantürk ile Ankara

merkezli grup toplantılarına başladı. Emzirme üzerine yayınlanmış en kapsamlı rehber niteliğindeki Emzirme Sanatı (The Womanly Art of Breastfeeding) adlı kitaplarını da Türkçe'ye çevirerek yayına hazırlıyorlar.

Sağlık uzmanı olmayan bu kadınlar La Leche League grup toplantılarında bir araya gelerek, LLL Lideri ve diğer anneler ile tecrübelerini paylaşıyor, tavsiyelerde bulunuyor, birbirlerine destek ve cesaret veriyor.

Annelerin bebekleri ile katıldığı resmîyetten uzak toplantılarda ağırlıklı emzirme konusundaki sohbetlerin yanısıra diğer anneleri bebeklerini emzirirken görmek, yeni annelerin ve anne adaylarının bebeklerini nasıl beslemeleri gerektiğini öğrenmelerine yardımcı oluyor. LLL Liderleri ve gönüllüleri sadece dışarıda düzenledikleri toplantılarda değil, doğum sonrası evden çıkamayan annelere gerektiğinde evlerinde de destek oluyorlar.

La Leche League Türkiye hareketinin etkinlik ve faaliyetleri www.lllturkiye.org adresinden takip edilebiliyor.

Çocuk ve Doğa

Nihal POYRAZ TEMÜRCÜ

ÇOCUK VE DOĞA'nın hikayesi bir kitabın ve çocuklarımızın hayatımıza girmesiyle beraber başladı, gerçekten de bir bebek gibi kucağımıza aldık onu...

Yıl 2008.... Eşim Ceyhan Temürcü, TÜBİTAK Popüler Kitaplardan çıkan Doğadaki Son Çocuk adlı kitabı çevirirken, çocuklarımız Aralımız ve Ilgazımız dokuz aylık göbek surecini yaşıyorlardı. Çocuk Ve Doğa Hareketi ciddi biçimde Amerika'da ve Avrupa'da çoktan başlamıştı. Yalnız bizim çocuklarımız değil tüm çocukların doğa ile yeniden bütünleşmesi gerekliliğini içselleştirdiğimiz, sakin ve heyecanla beklemede olduğumuz bir dönem...

Aklımdan çıkmaz hiç; Ağaç kovuklarındaki yosunların arası kuzenimle benim gizli mektup kutumuzdu; evcilik oyuncaklarımızı çamurdan yapardık, sonrasında ünük, pürüzsüz (!) fincan takımlarımızla oynardık... Hala gölgeler, ağaç ve su arasındaki ışık oyunları benim için seyirlik bir alan; hala akşam ışık altında, düşen kar tanelerinin gölgelerini izlerim keyifle, fındık bahçesinin kendine has kokusu hala burnumun ucundadır... Bu deneyimler sözlü anlatımla var olamıyor tam olarak, rüya gibi kişiye has özel saklanıyor... İşte bu hislerle kalbimizden geçen şu oldu; çocukluğumuzda geçirdiğimiz özel doğa deneyimlerimizi yalnız bizim çocuklarımız değil, tüm çocuklar yaşabilmeliydiler.

2010 yılında ilk doğa ile buluşuma gezisi gerçekleşti; gönüllü bir ekip ile güzel çiftliğe yolculuk. Sonra doğa yürüyüşleri konusunda zaten deneyimli ve heyecanlı bir ekip olan Artıyaşam Etkinlikler Topluluğu ile yollarımız kesişti. Bir varmış bir yokmuş, Doğa Çocuk, kâğıttan gemisini göle bırakmış, bir dal parçasına geçirdiği siğirkuyruğu yaprağı ile yelken yapmış ona. Sonra kayığın içine koyduğu çakıl taşına: 'kaptan olarak senin görevin, her şeyin içinden geçen rüzgârı takip etmek, hadi', demiş göl üstünde uçan yusufluklar ürkmelerini diye fısıldayarak. Gemi, diğerleri ile buluşmuş gölün ortasında. Ve bir sürü küçük meraklı kafanın fısıltıları ile kağıt gemiler yarışmış durmuş...

Günümüzde, özellikle şehirlerde Kutulanmış Çocuklar artık, açık havada koşturamıyorlar, arkadaşlarıyla serbest oyunlar oynayamıyorlar, doğayı doğrudan deneyimleyemiyorlar, doğanın kendisini değil, sadece görüntüsünü tanıyorlar. Oysa onlar, görerek, işiterek, dokunarak, koklayarak, hissederek; doğrudan deneyimlerle doğayı tanımlıyorlar.

İşte bu ihtiyaca karşılık verebilmek için yola koyuldu Çocuk ve Doğa. Çünkü artık biliyoruz ki, doğada geçirilen zaman: Çocukların fiziksel sağlığını geliştirir, Strese karşı güçlü bir panzehir sağlar, Çocuklara arkadaş edinme fırsatları sunar, Çocukların yaratıcılığını besler, Çocukların özgüvenini artırarak, onları şehir hayatı için daha donanımlı kılar, Çocukların duyularını ve sezgilerini güçlendirerek, onları tehlikelere karşı daha güvenli kılar, Çocukları okulda daha başarılı ve uyumlu kılar, Dikkat eksikliği-hiperaktivite dahil birçok rahatsızlıkta sağıltıcı etki gösterir, Organize sporların sağladığı yararlardan çok daha fazlasını sunar. Üstelik çocukların doğaya ihtiyacı olduğu gibi, doğanın da onu koruyacak çocuklara ihtiyacı var.

Çocuk ve Doğa Artıyaşam Etkinlikler Topluluğu bünyesinde geziler düzenliyor, çocuklarımızla birlikte, ekolojik çiftliklere, köylere, ormanlara, kırlara, derelere, tarlalara gidiyor. Çocuklar ekolojik-doğal yaşam pratikleriyle tanışıyorlar; bitki ve hayvanların yaşam alanlarını keşfediyorlar, ağaçlara tırmanıyor, ayaklarını çamura ve suya sokuyor, bostandan çilek topluyor, ağaçtan elma koparıyor, ekmek yapıp ve ateşte pişiriyor; çiftlik hayvanlarını seviyor...

Çocuklarımızın doğayla yeniden bütünleşmesi için en büyük sorumluluk biz anne-babalara düşüyor, ayrıca teyzelere, halalara, amcalara, dayılara, büyükanne ve büyükbabalara. Lütfen haftanın en az bir gününü çocuklarınızla birlikte ve mümkün olduğunca açık havada, doğada geçirin. Onların sağlığı ve geleceği için en iyi yatırım bu olacaktır.

Çocuk ve Doğa etkinliklerinden nasıl haberdar olabilirim?

www.cocukvedoga.com'dan bizi takip etmeye devam edebilirsiniz.
http://groups.google.com/group/cocukvedoga/ Google Group adresimiz.
Artıyaşam Ofisi A: Yüksel Caddesi 08/17 Kızılay Ankara T: (312) 417 67 06 - 417 67 09 F: (312) 418 62 48 M: 0 530 602 78 82

Kutulanmış Çocuklar

Maryland Üniversitesi Prof. Jane Clark'ın bir tanımlamasından ortaya çıkan bir deyim bu. Küçük çocuklar "zamanlarını araba koltuklarında, mama sandalyelerinde ve televizyon oturaklarında geçiriyorlar. Dışarıda pusetlere konuyor ve itilerek hareket ettiriliyorlar. Bu çocuk kutulama işlemleri güvenlik amacıyla yapılıyor ama çocukların uzun vadedeki sağlıklarını riske atıyor." (Doğadaki Son Çocuk, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, s.42)

Bebekler İçin Oyun Parkları

Pınar BÜYÜKGÜRAL

Oyun, çocuklar için en etkili öğrenme sürecidir. Oyun ortamında çocuklar özgürce dünyayı keşfederler. Sadece fiziksel değil zihinsel ve sosyal olarak da gelişirler. Çocuklar bu süreçte onları destekleyecek ve geliştirecek dış mekan oyun alanlarına ihtiyaç duyarlar. Serbestçe oyun oynayabilecekleri, hayal güçlerini kullanabilecekleri, doğayı keşfedebilecekleri, ilgilerini çekecek, onlara mutluluk ve heyecan verecek mekanlara...

Ne yazık ki Ankara'da bu kriterlere uygun oyun alanı bulmak pek kolay değil. Üstelik bebeklik dönemini de kapsayan 0-3 yaş grubu çocuklar gözönüne alındığında bunun neredeyse imkansız olduğu söylenebilir.

0-3 yaş grubu çocuklar genel olarak ya kendi başlarına ya da başka çocukların yanında, onların oynadığı oyunların aynısını sözel iletişime geçmeden taklit ederek oynarlar. Yürümeye başladıkları dönem en enerjik ve hareketli oldukları dönemdir. Bu yaş grubu için her etkinlik bir oyun, her nesne bir oyuncak ve tüm dünya bir oyun parkıdır. Gelişim basamaklarını tırmandıkça oynanan oyunlarda da aşamalar katedilir. Sembolik düşünce gelişimiyle birlikte başlayan sembolik oyunlar gibi.

Şehirlerde yaygın olarak kullanılan geleneksel oyun parklarındaki oyuncaklar 3 yaş ve üzeri çocuklar için tasarlanmıştır. Bu nedenle daha küçük yaş grubunun güvenliği için ebeveyn gözetimi gerekmektedir. Bu da bağımsız oyun olanağı sağlamayacağından sadece salıncakta sallanma ya da kaydıraktan kayma gibi kendini tekrar eden aktivitelerle sınırlı kalır. Oysa

oyun oynarken çocuk kendini özgür hissetmeli süreci kendi yönlendirebilmelidir. Bu da ancak 0-3 yaş grubuna özel olarak tasarlanacak oyun alanları ile mümkündür. Yurtdışında pek çok örneği görülebilecek bu parklar çocuklara doğal, yaratıcı, eğlenceli bir oyun ortamı sunarlar. Bu tür oyun alanlarının daha pahalı olduğu da söylenemez. Tek gereken konuya biraz hassasiyetle yaklaşp çocukların oyun alanındaki gerçek ihtiyacını anlamaya çalışmak.

Ankara'da böyle bir örneği ilk ne zaman görebileceğiz dersiniz?

Fotoğraflar: Mehmet Onur Yılmaz

Stockholm'de bir yaş üstü çocuklar için oyun alanı. Parkta bulunan üç tekerlekli bisikletler gelen tüm çocukların kullanımına açık.

Oyun alanı temelde oluşturulmuş mantar bir tepe, tırmanma ağıları, küçük duvarlar, eski bir kamyon ve kum havuzundan oluşuyor. Salıncak ve kaydırak da unutulmamış ama ana unsur değil.

GÖREVİMİZ TEHLİKE ANKARA: Bebek Arabası İle Tunalı'da 500 Metre

Yağmur Koşan... İki ay önce 11 Nisan'da Ankara'da "Merhaba" dedi dünyaya. İyi ki de dedi. Düşünceli duruşunun bir sebebi var. Ankara'da bebek olmak gibi zorlu bir işi var bu aralar. Solfasol olarak bu zor görevin 500 metrelik bir kısmında ona, annesi Olcay ve babası Umut'a eşlik ettik. Görev, bebek arabası ile Tunalı Caddesi'nde 500 metre gitmek. Kimseye haksızlık yapmak istemeyiz; göreceğiniz Tunalı'ya özel bir durum değil, Ankara'dan sıradan bir kesit sadece.

Bebek: Yağmur Koşan, Anne: Olcay Koşan, Baba: Umut Koşan
Yazı - Fotoğraf: Mehmet Onur Yılmaz

Bebek arabası ile yollara düştüyseniz bilmeniz gereken ilk şey sizin için yapılmış gibi görünen rampaların da tuzaklarla dolu olduğudur. Çoğu zaman o rampaları kullanmadan önce bir kez daha düşünün. İşte size bir kaç örnek.

Kaldırımlar gelip gelip de yaya geçidi olmadan bitiyor. Karşıdan karşıya geçmek bebek arabası ile daha da zor. Anne Olcay bebeğini sakınarak kendisini caddenin karşısına atıveriyor.

Dik inişler, birden bire karşınıza çıkan basamaklar.... Bebeğinizin arabanın içindeki sevimli uykusunu izlemenin zamanı değil. Bir gözünüz sürekli yolda olmalı.

Belediyelerin duyarsızlığı ve altyapı yetersizliği yetmezmiş gibi, Ankaralıları da fazladan engeller çıkarıyorlar Yağmur'a. Daralan kaldırımlar, sıkış tıkkış park etmiş arabalar adım başı karşınıza çıkıyor. Büyükşehir Belediyesi cadde üstü otopark görevlisinin rampanın önüne park etmesine yardım ettiği arabayı aşırıp karşıya geçmek bir hayli zamanımızı aldı.

Kaldırımlara bu kadar çok para harcıyıp bu konuda bu kadar beceriksiz olan başka bir ülke var mı bu dünyada? Düz kaldırımda giderken bile dikkat! Bebeğinizin güzel uykusunda bir beyin sarsıntısı geçirmesi an meselesi.

Kaldırımların başladığı ve bittiği yerlerdeki detaylar evlere şenlik. Bebek arabaları artık neredeyse dört çeker arazi taşıtı gibi ama bu kaldırımlarda işleri hala çok zor.

Yarıyolda Anne Olcay yorgun düşüp pes ediyor. Hayat müşterek ya, sıra baba Umut'ta. Ama o da ne? Yaya yolu iki araba tarafından özenle işgal edilmiş. Arabanın öteki tarafına geçmek deveye hendek atlatmak gibi...

Direksiyonda baba var artık. Engeller de artık çok daha "baba". Kaldırımlar deprem olmuşçasına hareketlenmiş. Her parçası bir yerde. Yayalar bile zorlanıyor.

500. metrede bitirmek değildi amacımız. Ama bu denemenin Yağmur'a fiziken bir zarar vermesini göze alamazdık. Bu yüzden otobüse binmeyi ya da üstgeçitten geçmeyi denememeye karar veriyoruz. Kalanını sizin hayal gücünüze bırakalım.

Ankara'da bebek olmak çok zor. Ama gördüğümüz gibi, Yağmur 500 m'lik zorlu parkuru başarı ile tamamlamanın gururunu yaşıyor. Tam bir takım çalışması. Bizden Yağmur'a 10 puan.. Yağmur'dan da Annesi Olcay'a ve babası Umut'a yıldızlı 10'ar puan.

BAK BİZİM ŞARKIMIZ ÇALIYOR

Birol ÖZDEMİR

Kumsaldaki adamın alkollü olması muhtemel, hem yalnız olduğunu da söylüyor Haluk, çok içmiş olması, daha muhtemel. Kafası güzel belli, ki neler yapıyorsun gibi çok anlamlı olmayan bir soru soruyor bilmezmiş gibi buraları. İstanbul'da gecelere, Paris'te sokaklara akan Mazhar'ı duymamış olamaz, Ankara'da evimizdeyizdir işte, eşli dostlu hoş sohbetli toplantılarda, böyle bu. Kimseler yoksa zamanı bizimki gibi geniş, Nejat ne yapıyorsa onu yaparız gece bastı mı; ay ışığında yürürüz kendi gölgemizin takibinde, kendi adımlarımızın seslerinden bir neşeli ritim tuttururuz. Bir hüznü besteye yapar daha maharetlilerimiz, yarım kalır genelde şiirlerimiz; yakındır birbirine evlerimiz. Kimseyi rahatsız etmeden Kızılay'a fısıltıyla atarız naralarımızı, ama unutmuyoruz, çünkü hepimizin bildiğini ezgiler tarihine de not düşmüştür Nejat: çünkü hayat hafife alınamaz Ankara sokaklarında.

Plaktan dolma bilgilerle fikir yürütürseniz, sıkça yanılmanız mümkündür. Örneğin Nesrin'in söyledikleri kızlarımız hakkında, yalan değilse de yanlıştır. Söz verdiler mi gelirler, sev diyorlarsa da zaten sevmişlerdir, bağlayın kalbinizi sıkıca, itibar etmeyin böyle mesnetsiz iddialara. Sisli yamaçlara inen baharla gelen aşkı rüzgâra söylemesi çok yerindedir diğer yandan, Alpay'ın yağmuru tuzlu yağdırmak için garı seçmesi gibi, zira bizleri aşka inandıran vapurlar ve deniz değil, rüzgâr ve camlarında sayısız parmak izimizle sevgililerimizi götüren trenlerdir. Hep gecikirler ama kara değildirlir, kırmızı, beyaz veya her ne renk ise, illa mavi trenler.

Sadece Nazan'ın değil, çoğunuzun bir Ankaralı sevgilisi olmuştur, yolunuz değişse de zamanla, bu vesileyle tanıştığınız hemşerilerimizi özlemişsinizdir de. Sadece İlhan'ın değil, çoğunuzun bir abisi vardır burada, gelse de bir an önce bayramı getirse evinize diye maaile beklediğiniz. Abinizin de sabaha karşı fırından ekmek alıp bölüştüğü bir sevgilisi olduğunu bilmeyebilirsiniz ama, kuru soğuk Emek'e bir çiğ gibi yağdıklarını şafakla, beraber. Bunlar Ankara usulleridir, yeni olsa ne, eski olsa ne çıkar, Ankara'da delikanlılık, ne ne yalca ya ya, ah gidi gidi meh meh... O da Erkin'le bize kalır.

Zuhal'in meselesiyse biraz çetrefilli. Ankara'da âşık olmak zor değil, bilakis, ne kadar kaçsak, bir şekilde karşımıza çıkar gönümüzü çelip gömüldüğümüz karları delenler, istesek de duramayız uzak, uzak yoktur ki burada. Bir bakarsın fark etmeden başını alıp gitmiş muhabbetin öbür kuşu maşuk. Bir âşık olmaksızın zordur, tam da bu sebeple, karşılık gelmediğinde kaçacak yer bulamaz, yanar köz olur; külleri gözünde, suskunluğu garip ince hüznünde.

Şarkılarda az geçse de kendisi, içinden sayısız şarkı geçer Ankara'nın ve biz nereye gitsek Vega'nın mavi ışığındaki şekerli kar kokusu, hangi lebiderya masaya çöksek aklımızda Tunalı'daki kahvaltının tutkusu öylece durur.

Dahasını merak ediyorsanız, Erol var, en çok ona soracaksınız, anlatacak tane tane denizleri unutup buraya koşmayı, içimizde ne varsa şehrimize sunmayı.

350 Ankara'dan

“Yeşil Demogoji”ye Karşı Eylem Çağrısı 24 Eylül'de Bisikletini Kap Gel!

Tüketici Dernekleri Federasyonu (TÜ-DEF) Genel Başkan Yardımcısı Ali Çetin, Çevre Bakanlığı'nın İklim Değişikliği Eylem Planı'na (IDEP) ilişkin olarak, “Çevre ve Orman Bakanlığı, yapılmış olması gereken işlere, iklim değişikliğini durdurma hedefi diyerek tam bir yeşil demogoji yapıyor” görüşünü ileri sürdü.

Çevre Bakanlığı, 2 yıla yakın süren iklim değişikliği eylem planını, IDEP'i tamamladı. Ancak plan kapsamında yapılması gereken hiçbir şey ne yazık ki yok!

350 Ankara adına açıklama yapan TÜDEF Genel Başkan Yardımcısı Çetin, şunları kaydetti: “Bakanlığın yaptığı açıklamada, elektrik dağıtım kayıplarının yüzde 8'e indirilmesi, vahşi depolama alanlarının kapatılması, kamu binalarında enerji tüketiminin yüzde 20 azaltılması gibi eylemlerin 2023 yılına kadar yapılması hedefleniyor.

Elektrik dağıtım kayıplarını indirmek için neden 2023 bekleniyor? Bunu zaten yapmış olmaları gerekmiyor muydu? Benzer şekilde, kamu binalarında enerji kullanımını yüzde 20 azaltmak, vahşi çöp sahalarından kurtulmak için de 2023'e kadar beklemeye gerek yok. Belli ki bakanlık, elektrik dağıtım kayıplarının halkın ödediği, kamu binalarının enerjiyi verimsiz kullandığı, atıkların geri dönüşümü, azaltımı ve tekrar kullanımı politikalarının ise hedef olmadığı bir planı kabul etmemizi istiyorlar. Aslında bakanlık, şimdiye kadar yapılmış olması gereken işleri iklim değişikliğini durdurma hedefi olarak koyarak, tam bir yeşil demogoji yapıyor.”

Sivil toplum katılımı olduğu doğru değil. Raporda, sürece sivil toplumun da katıldığı ifade edilirken, Tüketici Dernekleri Federasyonu 23 Mayıs tarihinde bakanlığa bir yazı yazarak isimlerinin geçmesi halinde raporun görüşlerini yansıtmadığı ibaresinin yer almasını istedi.

350 Ankara'dan edindiğimiz bilgiye göre IDEP anlamlı ulusal ve detaylı azaltım hedefleri içermiyor. Varolan hedeflerin çoğu olması gerekenin tersine “2023 yılına kadar %100 kömür kullanımı hedefi” gibi tamamen iklimi öldüren içerikte. İklimi korur görünen hedefler ise iklim değişikliğinin faturasını tüketiciye yüklemeyi amaçlıyor.

350 Ankara bu aşamada Bakanlığa gerekli itirazlarını yazılı olarak ilettiklerini ancak bununla yetinmeyerek eylem kararı aldıklarını belirtiyor.

“Yeşil demogojiye karşı eylem için sokaklar bizleri bekliyor. 24 Eylül'de, bisikletini kap gel!”

“350 Ankara”, tüm Ankaralıları, 24 Eylül'de bütün dünya ile birlikte yapılacak kiresel eylemin Ankara ayağı için saat 11'de Ankara Tren Garı önünde başlayarak kenti bisikletlerle kat etmeye çağırıyor. Solfasol

İki Resim Arasındaki Yedi Fark ANKARA - İSTANBUL

Vedat ÖZDEMİROĞLU

1. “İstanbul’un taşı toprağı altın...”
“Ankara’nın taşına bak, gözlerimin yaşına bak...”

2. İstanbul’da deniz var...
Ankara’da Deniz Kuvvetleri Komutanlığı...

3. İstanbul, Osmanlı İmparatorluğu’nun son başkenti...
Ankara, Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk ve son başkenti...
4. Polat Alemdar, İstanbul’da yaşar...
Behzat Ç., Ankara’da...

5. Yahya Kemal’e göre Ankara’ya gitmenin en iyi tarafı İstanbul’a dönmek...
Bana göre İstanbul’a gitmenin en iyi tarafı İstanbul’da kalmak...

6. İstanbul, isim... (İstanbul Bayülgen)
Ankara, soyisim... (Duygu Ankara)

7. İstanbul, lacivert...
Ankara, mavi...

DİKKAT!

Bu Başlık Siyaset, Politika ya da Yancı Bir Tavır Ekonomi, Turizm ya da Magazin ile Yakından Uzaktan İlgili Değildir...

Murat AYVAZ - Solfasol Mahallesi'nden

Ben ki:
Ulus'ta hergün beklediğim otobüs durağındaki evsiz, çöplerle geçinen, saç sakalı birbirine karışıp, açlıktan zihni bulanmış, dışlanmaktan insanlara yaklaşamaz olmuş, sıkıştığında restoranın tuvalet-ine bile alınmayan bir insana sadece ...

-“Yazık” deyip geçen çocuk.

Ben Ki: Annesini çekiştire çekiştire, ağlaya ağlaya ne olur
“Banada Al” anne diyen çocuğa
•“öf ne çok zırladı dükkanın önünü meşgul etmeyin” Diyen esnaf.

Ben Ki: Hastalanmış, yaşlanmış, evden çıkamayan ninenin;
Can çekiştiğinden, sabaha öleceğinden habersiz
bir hafta boyunca şişmiş kokmuş cesedinin sadece bir tesadüf üzerine bulunduğu apartmandaki gelen ambulans ve polis memurlarının sireni ile irkilen
•“neler olmuş hiç haberimiz yok” Diyen komşu.

Ben Ki, Ben Ki, Ben Ki....
sizce neden hiç burada Biz Yok?
Yoksa biz hiç biz olmadık mı?

Yoksa sen sağcı mısın?
O da solcuymuş
şunlar da komünist !...

Taşlayııııııııııı...

Evet doğru yanıt bu biz hiç biz olmadık.
Biz Bizdik ama artık herkes Ben.

Biz acaba herkesin Tok, Mutlu, Birbirine Sımsıkı Bağlı, Huzurlu olduğu, bir ülkede yaşamak istemiyor muyuz?
Kabul edenler? etmeyenler?
-Kabul edilmiştir!..

Peki neden herkez ben ? Neden hepimiz Biz değiliz
Filistindeki bir çocuk açlıktan ölüirken sen nasıl yeyip yeyip
ELHAMDÜLİLLAAAHH diyebiliyor musun?

Babamızın mirasında mal kavgası çıkartırsak Kardeşsiz kalacağız.
İnsanlara merhametimiz körelmiş ise yalnız kalacağız.
Düşene yardım etmez isek düştüğümüzde kaldırılmayacağız.
Ben Ben demeye devam edersek Asla Biz olamayacağız
Eğer Biz olup ayakta duramazsak Ben olup tek tek düşeceğiz.

Neden o fabrikada çalışan kız Fabrikatör Halil'in oğluyla hiç evlenemedi ?

-Nayırr... ben basit bir fabrika işçisiyim Sense Koskocaa Fabri-
katör Halil beyin Oğlu
-Nalan Mal mürk umrumda değı seni seviyorum...

Asıl konumuza gelelim utanarak Ben diyorum.
Ben bir gecekonduda oturuyorum Bundan 45 gün önce teyzem ve eşi ülke dışına çıkmak zorunda kaldılar çocuklarını götüremedikleri için de bu çocuklara bakacak aileden en yakınları bizdik.
2+1 gecekonduda 9 kişi yaşayamayacağımız için teyzemlerin 4+1 dairesinde 1 ay çocuklarına bakıp hep birlikte orada yaşama kararı almıştık.
O apartmanda 1 ay kaldık ama 1 komşu kapı çalmadı, bir ay boyunca siz de kimsiniz diyen olmadı, kazara bizi görüp yeni kiracı sananlar Hayırlı olsun hoş geldiniz demedi, Tüm

Fotoğraf: M. Onur Yılmaz

duvarlar üzerime geldi... Yeğenlerimle yemek saatleri dışında konuşamadım bile apartman dairelerinin birbirinden kopmasını geçtim dairenin içinde çocuk odası, mutfak, salon, misafir odası bile artık birbirinden bağımsız hale gelir olmuş...

Hayalgücümün yetmemesi ile birlikte tahminlerim şu biçimde Anne mutfakta yemek yaparken televizyona bakar, baba sehpaaya ayaklarını uzatmış televizyon izler, çocuk bilgisayar başında oyun oynar ve sanal arkadaşlar edinir...
Peki bunların en büyük sebebi nedir?
Park yeri bile olmayan apartmanlar, boş kalan her iğne deliğine çekilen araçlar, tek bir yeşil alan olmaması, insanların kaynaşacağı hiç bir faaliyetin düşünülmeden mimarının planlanması ve bu tavizlerin sürekli artması yani her zamanki gibi taviz in taviz doğurması...
park alanı yok o zaman oyun parkı da olmasın
oyun parkı zaten yok yeşil alanı ne yapsınlar...
Şu ağacı keselim oraya araç park ederiz derken...

Bir ay sonunda bitti ve gerçek hayatın tadına vardım...
İşten çıktım dolmuşla gecekondu mahalleme geldim ve mahalleden ileri doğru yürümeye başladım...

-Bakkal Mustafaaa nasıl Gidiyooo?
-N'olsun çalışıyoruz gel bi çayımı iç
-Valla hayır demem abi...
az daha ilerledim
-Bekir Amca Her dakika evin önü mü süpürülür ya ?
-Temizlik imandan gelir yavrum bak pırl pırl hertaraf
-Kolay gelsin amcacım.
Yürüdüm
-Mehmet abi sizin köpek hastalanmış dediler nasıl oldu ya üzüldüm
-Sorma ya korkuttu bizide ama iyileşti gel bi bak yanına gidelim.. Yürüdüm
-Laan murat bugün nişanlın annene ev temizlerken yardım ediyodu pek bi sevindim yavrum helal süt emmiş bi kız bulmuşsun düğününde iyi oynayacam haaa
-saooool Habibe abla darısı senin oğlana eve az kaldı
-abi ya bisikletim bozuldu babam murat abin yapar dedi.
-yaparız tabi gelirim bugün tamam mı babana da selam söyle eve girdim
yer sofrası kurulmuş yerim ayrılmış tabağım sofrada

hepbir ağızdan: -HOŞGELDİLİN, Annem; yoruldunmu yavrum?, Babam; erkek adama n olur hanımım? Kardeşlerim; abi bugün yemeği biz yaptık hadi otur ...

Ben yıldızlara baktığımda yıldızların yanında çocukların uçurtmalarını gördüğüm, ağaçlara baktığımda o ağaca kurulmuş salıncaktaki çocukları gördüğüm, bir evde pişen aşın tüm mahalleliye dağıtıldığını gördüğüm bir mahallenin çocuğuyum ve çok mutluyum
Bana Tanrı zengin bir baba değil de, çiftci bir baba vermiş, bana tanrı 30 katlı bir apartman yerine bir gecekondu vermiş, bana tanrı Ben değil de Biz olmayı başarabileceğimiz bir dünya vermiş
Tüm Bu güzellikler içerisinde görebilecek gözlerimi de bana verdiği için tanrıya teşekkür ederim.

Otomobilimin olmamasından mutsuz değilim, Her ihtiyacımı karşılayacak maddi güce sahip olmadığım için mutsuz değilim, Ben çocukken kendi oyuncaklarımı kendim yapmaktan da mutsuz değildim...
Biz cennet gibi bir gecekondu mahallesinin melek gibi insanları ile birbirimize bağlılığımız ile, misafir perverliğimiz ile, Yardımseverliğimiz ile, Birlikte ağlamanın mutluluğu ile Çok MUTLUYUZ...
Türk halkı olarak artık silkinip ayağa kalkmalıyız Biz olmak için uğraşmalıyız elimden ne gelir demeyi bırakıp elimizden gelmeyenleri zorlamalıyız sürekli okumalıyız bilinçli olmalıyız ve 100 yıl sonra torunlarımıza nasıl bir dünya bırakacağımızın farkına varmalıyız
Daha iyi bir dünyanın anahtarı öncelikle kendimizi değil bütünü düşünmekten, sonra eğitimden geçiyor...
Bence her çocuk bir ÜTOPYA yı, bir GÜNEŞ ÜLKESİNİ okumalı.
Bence bu kitapları tüm anne babalar okumalı
Bence bu kitapları ülkeyi yönetenler ve bütün millet vekilleri okumalı.

Bence artık “biz” olmalıyız.

Her kimsesiz çocuğa anne-baba, her muhabbetsiz ortama sıcaklık, boş dolaba besin, insanlığın kopmaya başladığı her yerde zamlık olmak, bastonsuz nineyi sırtımızda taşımak zamanı artık gelmedi mi ?...

Aktepe'deki 'Kentsel Dönüşüm'de Evler Dört Yıl Gecikti! "Ev"ini Veren, Kolunu Alamadı

Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından 4 Mart 2004 tarihli 5104 sayılı Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi Kanunu'na dayanarak, Keçiören Aktepe başta olmak üzere geniş bir alanda 30.000'e yakın konutun yıkılarak 2005 yılında başlatılan Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi bir türlü tamamlanamıyor. 2007'de tamamlanacağı söylenen konutlar hala teslim edilmedi. Hak sahipleri pek çok yönden mağdur.

6 Yıldır Sürekli Ertelendi

Büyükşehir Belediyesi tarafından 2004 yılında "kentsel dönüşüm alanı" ilan edilen Aktepe ve çevresindeki haksahipleri ve tapusuz ev sahipleri 2005 yılında evlerini boşalttı. Evlerini boşalttıklarında yeni evlerinin 2007'ye kadar kendilerine teslim edileceği söylenmişti. Evlerin teslimi önce 2008'e

ertelendi. Ardından artık sayısı bile belli olmayan ertelemeler yaşandı. İnşaat alanında görüştüğümüz müteahhit firma işçisi evlerin bitmek üzere olduğunu Temmuz sonunda teslim edileceğini söylüyor. Ancak inşaatların durumuna bakıldığında bir ertelemenin daha kapıda olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Yaşım Olmuş Yetmiş. Bana Ev Bugün Lazım.. Ne Yapayım Ben Yarın Bitecek Evi!"

2005'ten itibaren, evlerini boşaltanlardan elinde tapusu olanlar haksahibi olmaya hak kazandı. Haksahiplerinden isteyenler Mamak Araplar'da Belediye'nin kendilerine gösterdikleri evlere geçti ve yeni evlerini beklemeye başladı. Diğerleri ise 2005 yılında 200 TL olan kira yardımına belbağladı. Kira yardımı geçen sene 250 TL'ye yükseltildi. Görüştüğümüz 35 yıllık Aktepeliler ailenin 70 yaşındaki babası Ali Amca Aktepe'de en düşük ev kirasının 500 TL'den başladığını, ceplerinden koydukları aylık 300 TL ile Sincan'da başlarını sokacak bir yeri ancak bulabildiklerini belirtti. Ali Amca ve eşi kirada geçen 6 senenin "bellerini iyice büktüğünü" belirterek "Yaşım olmuş yetmiş. Bana ev bugün lazım. Ne yapayım yarın bitecek evi!" diyerek 4 yıllık gecikmeye tepkisini dile getirdi.

"20 Yılda Kazandıklarımızla Birgün Camını, Öteki Gün Çerçevesini Yaptığımız Evimizde Oturamadan Elin Evinde Kiracı Olduk."

Sabahat Teyze, 33 sene önce Aktepe'ye taşındığında tapusunu almış. Ama o günden beri yanyana yaşadıkları ancak tapuları olmayan pek çok komşusunun çok mağdur olduğunu şöyle anlattı. "Tapusu olan hak sahibi oldu. Gerçi biz olduk da ne oldu. Yirmi yılda, bütün kazandıklarımızla bir gün camını, öteki gün çerçevesini yaptığımız evimizde oturamadan elin evinde kiracı olduk. Elimizde bir evimiz vardı; o da yok şimdi.

"Tapusu Olmayanlardan Mağdur Olan Daha Çok Oldu."

Sabahat Teyze, "Tapusu olmayanlardan mağdur olan daha çok oldu. Belediye, tapusu olmayanlardan yeni para ile 5500 TL peşinat ve ayda 300 TL taksit ödemelerini

istedi. Peşinatı bulamayanlar ellerindeki evlerinden oldu. Zaman içinde taksitlerini ödeyemeyenlerden paylarını satanlar oldu. Ucuza sattılar, gittiler." diyerek kentsel dönüşüm alanındaki mağduriyetin tek boyutlu olmadığını vurguluyor.

"Emekli Parası İle 150 TL Aidatı Nasıl Öderim. Biz O Evi Anca Satarız."

Daha önce mütevazı, müstakil konutlarda yaşayan haksahipleri evlerinin tamamlanması aylık 150 TL aidat ödemek zorunda kalacak. Çoğunlukla düşük gelir grubu insanlarda oluşan haksahiplerinden çoğunun bu aidatı ödeyemeyeceğini belirten Sabahat Teyze kendi durumları ile ilgili olarak da "emekli parası ile ben ayda 150 lira nasıl öderim. Biz o evi anca satarız". diyor.

Yetmezmiş Gibi Şimdi de "Çekilişle Semt Belirlenecek" Söylentileri Çıktı!

Bütün bunlar yetmezmiş gibi haksahipleri bugünlerde bir de yeni evlerinin semtinin de çekilişle belirleneceği söylentileri ile meşgul. Yani Aktepe'liye Şentepe'den, Şentepe'liye Karacaören'den ev çıkma ihtimali var. Bunu öğrenen pek çok Aktepeliler Büyükşehir Belediyesi'ne dilekçe vererek mahallelerinde kalmak istediklerini belirttiler. Sonuç belirsiz. Gazetemizin baskıya girdiği güne kadar Belediye'den ne evlerin teslim tarihine ne de diğer taleplere ilişkin resmi bir açıklama gelmedi. Keçiörenliler son altı yıldır olduğu gibi kulakları Büyükşehir'de, beklemedeler. / MOY, AÇ

"Bastır Ankaragücü: Kent, Kimlik, Endüstriyel Futbol ve Taraftarlık"

"Bastır Ankaragücü: Kent, Kimlik, Endüstriyel Futbol ve Taraftarlık" isimli kitap 2007 yılı Ekim ayında Epos Yayınlarından çıktı.

Kitabın ilk bölümünde Ankaragücü Spor Kulübünün tarihine yer verilmiş. "Türkiye'nin en eski işçi takımı" olan İmalat-ı Harbiye'nin hikâyesi, Ankara'nın kuruluşu ve gelişimiyle birlikte anlatılırken, kulüp tarihi ve kentin tarihi bir arada aktarılmaya çalışılıyor.

İkinci bölümde, "Endüstriyel Futbol ve Taraftarlık" başlığıyla futbol, sponsorluk, uluslararası kurallar, kulüplerin pazarlama faaliyetleri, centilmenlik, şiddet gibi kavramlar, taraftarın bakışıyla ve İngiltere, İtalya gibi ülkelerden örneklerle yorumlanıyor. Türkiye tribünleri de bu bölümde sınıflandırılıyor, örneğin Ankaragücü 'inat ve kimlik kulüpleri tribünleri' arasında. Seyirci, medya-seyircisi, "yeni tüketici seyirci" ve taraftar kavramları hakkında da bir ayrışmaya gidilmiş.

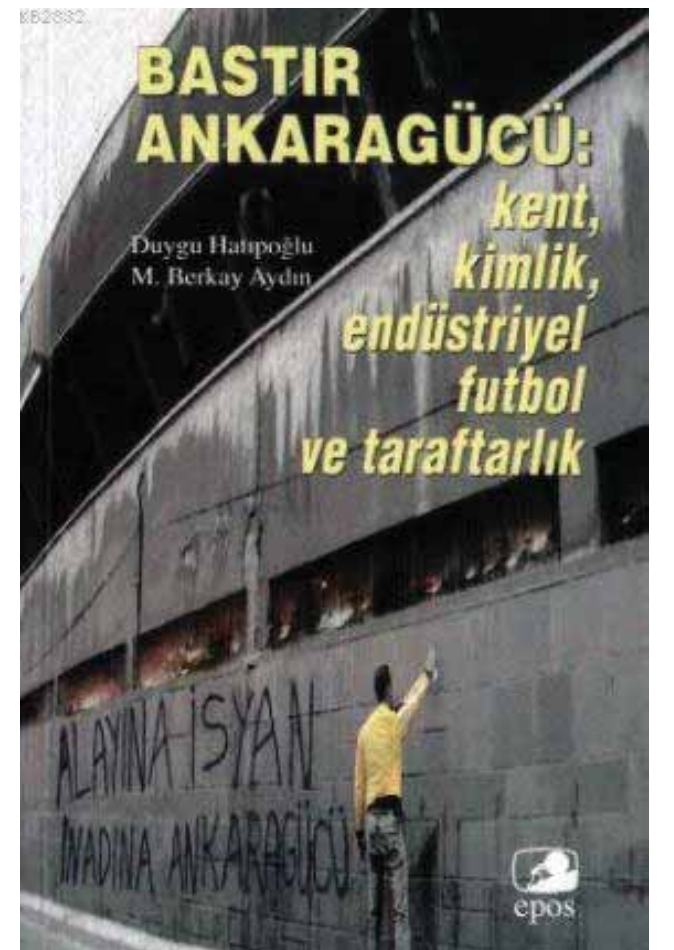
Kitabın son bölümü Ankaragücü taraftar tarihi sözlü çalışması, 'taraftarın oluşum' hikâyesi. Bölümde Ankara'daki kabadayılık kültürü, İmalat-ı Harbiye

işçilerinden başlayan süreçte ilk 'destekçiler'... Hacettepe'nin kayboluşu sonrası, ruhunun geçtiği kulüpteki canlanma... Güçlüler Grubu'nun oluşumunu hazırlayan koşullar, ardından Gecekondu ve şimdiki süreçlere kadar bir geniş dönem var. Yine bu bölümde, kullanılan tezahürat ve pankartlardan da zengin örnekler bulunuyor.

Kitap, arka kapağında da belirtildiği gibi, "Ankaragücü" somut örneğinden hareketle, bir kentin bir kulüple, günümüz dünyasının futbolla, endüstriyel futbolun taraftarla, taraftarın hayatla ilişkisini anlatma niyetiyle kaleme alınmış. Aynı zamanda, sermaye mantığına karşı, taraftarın ve tribünlerin yanında taraf olarak, "profesyonellik ve verimlilik düşkünü, para merkezli bir dünyanın akışını geçici olsa da kırabilen tribünlerin, edilgenleştirilmeye karşı duruşunun tarafındadır".

"Bastır Ankaragücü: Kent, Kimlik, Endüstriyel Futbol ve Taraftarlık"

M. Berkay Aydın- Duygu Hatipoğlu, Epos Yayınları 2007

Meydandaki Domatesler

Onur MAT

“15 M Hareketi” veya “İspanyol Devrimi” diye adlandırılan hareket, gençlerin gerçek demokrasi talebi etrafında, Madrid ve Barcelona başta, İspanya’nın büyük kentlerinde başlayıp kısa zamanda dünya çapına yayıldı. Bu hareketi Barcelona özelinde gözlemlerim ile aktarmaya çalışacağım.

Protestocuların temel talebi gerçek demokrasi. Siyasi partilerin kendilerini temsil etmediğini ve temel haklarını gasp ettiklerini söylüyorlar. Şiddetsiz eylemlilik biçimleri ile hareketin içerisinde talep ettikleri gerçek demokrasinin nasıl mümkün olduğunu da gösteriyorlar.

Barcelona’da ilk hareket en merkezi meydanı olan Katalunya meydanını yaklaşık 200 kişinin çadırlarıyla işgal ederek yerleşmesiyle başlıyor. İşgalciler yerleşimin devamlı olabilmesi için bir genel kurul ve çeşitli alt komiteler kuruyorlar. Bu komitelerin bazıları yerleşim, mutfak gibi lojistik sorunları çözmek için çalışırken basın, içerik gibi diğerleri de seslerinin duyurulmasına çalışıyor. Başlangıçta günde iki kere herkese açık olarak genel kurul toplanıyor. Burada durum değerlendirmeleri yapılıyor, sosyal sorunlar ve hareketin nasıl devam ettirileceği tartışılıyor. Karar mekanizmasının kendisi, talep ettikleri demokrasi biçiminin de bir uygulaması. Yüzlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirilen açık toplantılarda doğrudan katılımın dili de oluşuyor. “Katılıyorum”, “katılmıyorum”, “çok uzattın, devam et” analımdaki el işaretleri ile anında müdahale ediliyor. Oylamalar çoğunluk değil uzlaşma

temelinde oluyor. Sadece birkaç kişinin itirazı bile, konunun yeterince tartışılmadığını ortaya koyuyor ve olgunlaştırılmak üzere erteleniyor.

Katalunya kampı için kritik günlerden bir tanesi kurulmasından 2 hafta sonra, Barcelona’nın şampiyonlar ligi finali oynamasının bir gün öncesi yaşanıyor. Katalunya meydanı Barcelona taraftarlarının kabesi, kazanılan her önemli başarıdan sonra meydanın ziyaret edilmesi

fanatiklerin bir geleneği. İşgalciler meydanda kalmaya devam kararı alıyorlar. Polis ise final günü arbede çıkabilir gerekçesiyle meydanı bir gün önceden boşaltmak istiyor ve şiddete başvuruyor. Bizdeki öldüren cinsinden olmasa da pasif direnişçilere coplar sallanıyor, 100’den fazla kişi yaralanıyor. Eylemcilerin şiddetsizlikten taviz vermeyen direnişlerini sürdürmesi ve polis şiddetinin görüntülerinin özellikle sosyal paylaşım sitelerinde yayınlanması büyük bir halk tepkisine yol açıyor ve eylemcilere destek için meydanı 20,000’den fazla kişi dolduruyor. Barcelona futbol takımının Avrupa şampiyonluğu kutlamaları eylemciler açısından sorunsuz atlatılıyor. Bu olaydan sonra harekete ilgi ve destek artıyor. Meydandaki yerleşiklerin çoğalmasıyla yeni ihtiyaçlara göre yeni komiteler oluşturuluyor. Hareketin yaygınlaşması için mahalli toplantılar organize ediliyor. Mahalli toplantılarda alınan kararlar ve belirlenen konular, akşam meydandaki genel kurula taşınıyor.

Hareketin kritik günlerinden bir tanesi de eğitim ve sağlık gibi temel sosyal hakları kısıtlayan bir yasanın parlamentoda oylanması ile ilgili yaşanıyor. Parlamenterlerin oy kullanmasını

engellemek için parlamentonun işgal edilmesine karar veriliyor. Buna engel olmak için binlerce polis parlamentoyu daha önce işgal ediyor. Kamplar parlamentonun çevresine taşınıyor. Amaç parlamenterlerin girişini bloke ederek oylamayı engellemek. Sabahın erken saatlerinde polisin şiddetli müdahalesi ile kapılardan birinin önünde koridor oluşturuluyor ve milletvekilleri bu koridordan zırhlı araçlarla içeriye yoğun protestolar altında alınıyor. Bu gergin saatlerde birkaç provokasyona şahit oluyorum. Her seferinde topluluk hızla provakatörlerin etrafını çevirerek alanın dışına sürüklüyor.

Hareket, “yolda” öğreniyor ve uyguluyor. Gerçek demokrasi ve şiddetsizlik dışında herşey tartışılıyor. Baştan belirlenmiş bir amaç yok. Hareketin sembolü meydan işgalleri bile buna dahil, iki günde bir “tamam mı, devam mı?” oylaması yapılıyor. Bu kadar kalabalık bir topluluğun bu kadar hızlı ve doğru refleks geliştirebilmesi bana göre, şehirdeki işgal kültürü ve kolektif yaşam deneyiminin sonucu. Şehir 1930’lara kadar anarşist örgütler tarafından yönetilmiş. Buradan kalan bir kolektif yaşam geleneğinin etkisinin yanı sıra, Franko’dan sonra, 80’lerde, insanların barınma ve sosyalleşme ihtiyaçlarına cevap olarak boş konutların işgalleri yaygınlaşmış. 15 M hareketinin içinden ve Barcelona’nın köklü işgallerinden Can Masdeu’nun yerleşiklerinden Cladio ile konuşuyorum. Mevcut sistemi yok saymadığını, bir metaforla, onu tek tip ürünün çok fazla büyüdüğü mono-kültürel tarıma benzettiğini söylüyor. Çok büyüyen tek bitkiyi kesip atmaya çalışmadıklarını, çeşitlilik yaratarak diğer bitkileri geliştirdiklerini, bunun baskın bitkinin gücünü kendiliğinden azaltacağını söylüyor.

Doktorasını kentsel işgal mekanlarının ekolojik ekonomisi üzerine yapan Cladio, tezini savunurken hocası “İyi diyorsun da ne yapalım? Katalunya meydanına domates mi ekelim?” diye sormuş. Tarihin cilvesine bakın ki bu konuşmadan 2 sene sonra Katalunya meydanında domatesler ekili.

SUDAKI SURETLER

Bora TUBAY

Herkesin mutlaka bir sureti vardır o sularda, Kiminin genele, kiminin ta içerilerde öze dair. Bulunduğun taraf mı suretlerin muhtemel farklılığını yaratan, yoksa baktığın taraf mı? Hatta oraya nasıl baktığınla mı ilgili... Farklı bakmak, bakabilmek ve dahası baktırabilmek .

O sulardan, o topraktan yansıyanlar herkes için farklı olsa da, sürecin içindekiler kadar daha büyük veya daha güçlü olmasa da yaşananlar, mutlaka bir suret oluşturacaktır, kimisinde bir perde veya ekran üzerinde bir görünüş veya biçim olarak, kimisinde kurtuluşa veya umuda giden bir yol olarak, ama mutlaka aklın bir kenarında bir temas noktası yakalayarak.....

Seyredip çıktığında, insanın üzerinde kendiyile hesaplaşmaya mahkum edecek duygular bırakması sonucu değildir herhalde bir belgeselden beklenen. Bu konuda hazırlıksız ve çıplak yakalanmaksa en acısı. Bahsi geçen suyun istersek inanacağımız istemezsek inanmayacağımız ruhunun açıklaması da burada mı gizli acaba? İnsani duygularda, samimiyette, doğallıkta. Ve anlatılanlara duyulması gereken saygıda.

Bilimselliği, teorileri, uzmanlıkları bırakıp bir süre için sadece içinde insan olduğu için, sadece o insanlar

oralarda bu şekilde mutlu yaşadığı için, mülkleri olmasa da sahiplenebildikleri , ait hissedebildikleri için sadece , hadi hepsinden vazgeçtim; başladıkları mücadeleye olan saygıdan ötürü , hata yaptık diyip dönebilmek erdemini gösterebilmek mümkün mü? En azından bir kere olsun maddiyatı bir kenara atabilmek, insanlığa ve yaşama bir şans verebilmek, hata yaptık diyebilmenin gururunu yaşamak peki, mümkün mü? Evet insanca bakabilmek önemlidir. Ve de zordur. Canını acıtır insanın.

Bakmayı unuttuğun taraftan hem de, ummadığın bir şekilde ders vermek yerine, ders almayı bilmeye kapalı olduğun için, kendin bulmayı denemeden bile, belki her şeyden öte bir de insanlığın olduğunu sana birileri hatırlattığı için... Ve bu, beklemediğin bir anda, beklemediğin bir yerden geldiği için acıtır. Mahkemeye bilirkişi raporu hazırlar kıvamında bir belgeselin olmazsa olmazları değil miyizdir bizler; bir bilenler, uzmanlar, yetkililer. Genelde en birinci amacı değil midir belgelerin ortaya konması ve haklılığın en kolay yoldan, bilimsel olarak ispatlanma çabası? Düzenle, düzen içinde rekabet etmenin adaletsizliğini, çaresizliğini doğurmuyor mu bugüne kadar olan mücadele

biçimleri? Sadece insan için, sadece başkasının mutlu yaşaması için, hatta sadece onun dediklerinin samimiyetine inandığımız için veremez miyiz bir kere olsun kararı? Verip de en azından huzurlu yatamaz mıyız.....?

İmrenmek sonucun en kolay anlatımı, Unutturulmuş değerleri, sahiplenebilmeyi, paylaşarak büyümeyi, orda birilerinin olduğunu ve o toprakların üzerinde yaşayanların bize hissettirdiklerini, bir de bizim onlara umut olmamız gerekirken onların bize başka bir şekilde tekrar ve tekrar hala umut olduğunu hatırlatabilmesini.....

İmreniyoruz

çünkü biz kentimize, onların suyuna verdiği kadar değer veremiyoruz, çünkü biz kendimizi yaşadığımız yere ait hissedemiyoruz, çünkü biz onlar kadar doğal ve samimi olamıyoruz, çünkü onlar cesaretle ve dobra, biz korkarak ve düşünerek konuşuyoruz, çünkü onlar anlatırken sadece yaşamdan bahsediyor. Ve onlar kaybedilmiş gözüken suların bile üzerine yeni bir yaşam inşaa edebileceğini anlatıyor, bırak biraz da gördüğün suret başkasının olsun.

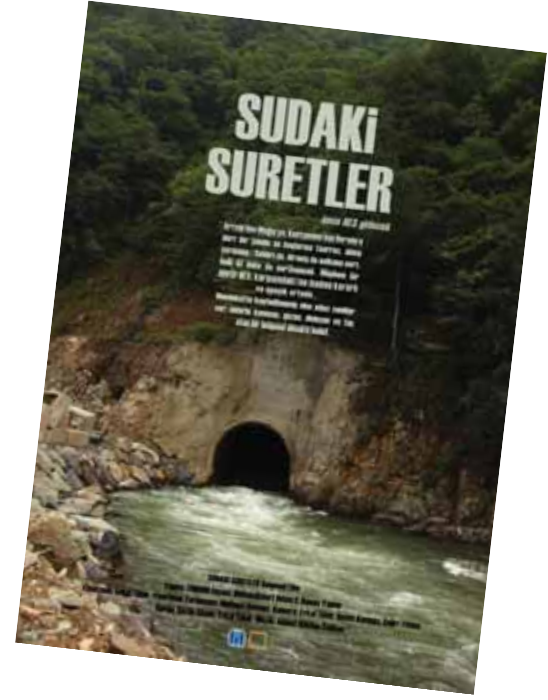
“O Kadar Bize Lazım Bir Deremiz Var ki..”

Röportaj: Ayşegül ÇELİK ŞAHİN

“Su başında durmuşuz
çınarla ben, bir de kedi.
Suda suretimiz çıkıyor
çınarla benim bir de kedinin.
Suyun şavkı vuruyor bize
çınara, bana, bir de kediye”
Nazım Hikmet, 1958 Varşova

“Fabrika benim diyen patronun
sahipliğiyle, dere benim diyen
köylünün sahipliği arasındaki fark..”

SOLFASOL : HES hakkında bir belgesel yapmak fikri nasıl ortaya çıktı?

ERKAL : Belgeselin yapımcısı İnşaat Mühendisleri Odası. Popülist ve oy kıstaslarına dayalı bir yönetim mantığının yerine bilimsel esasları ve direnişi esas almış olmasının altı çizilmeli. HES mücadelesine gelince.. Bu sadece bir çevre, doğa meselesi değil. HES mücadelesi doğa-insan-sahiplik açısından tartışmaya açık. Fabrika benim diyen bir patronun sahipliğiyle, dere benim diyen bir köylünün sahipliği arasındaki fark asıl mesele.. HES mücadeleleri, HES'lerin planlandığı bölgelerde yaşayan insanların karşı çıkışlarına yaslanıyor.

DAVUT: 9-10 yıldır hak mücadelelerinde yükselme yaşıyor. Görsel medya ile insanların sesini duyurması, şehir insanıyla bütünleşmesi daha kolay. Muhafif insanlarız, tekel eylemleri başladığında kameralarımızla 85 gün çadırlardaydık. Sonra HES başladı, insanların suyu gaspedildi onlarla birlikte olmak için gittik ve gördüklerimizi kaydettik. Hes şirketlerinden arabalarla peşimize takıldılar, epey takip atlattık. Kameralarımızı, hard disk kaçırdık, gönderdik. Böyle çok şey yaşandı. Mesela ormanın ortasında çekim yaparken birden karşınıza şapkalı, göğsünde yıldız olan, güneş gözlüklü özel korumalar çıkıyor, özel mülk diyor adam öyle acayip bir görüntü ki...

ERKAL: Devlet karayolu üzerinde çekim yaparken, şantiyenin şefi geliyor burda çekim yapamazsınız, benim sahamdasınız diyor. Çünkü aklındaki bu. Sözleşmenin ona bu hakkı verdiğini düşünüyor. 'Adamlar yolda çekim yapıyor, birşeyler yapın' diye jandarmaya şikayet etmeye kalkıyor.

ÖZGÜR: Sermayenin doğa üzerindeki sahipliği, o bölgede yüzlerce yıldır yaşayan insanlara yaşama şansı bırakmıyor. Binlerce yıldır oradan akıp giden suyun satılabileceği kimin aklına gelirdi ki? Dünya Bankası nezdinde o derenin bir mali karşılığı olduğu ve birilerinin parayla o sulara sahip olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

FARUK: Artık ihtiyaç kavramı üzerine düşünmek lazım. Doldurulamayan toplu konutlara, boş duran okul ve havaalanı binalarına ihtiyacımız var mı? Planlamada hiçbir yanlışlık yok mu? Mesela Boğaz Köprüsü'nün her gece ışıklandırılması koskoca bir vadinin yokolmasından daha mı önemli?

* Belgeselin, İMO'da ücretsiz olarak dağıtılan dvd'sinde yer alan uzman görüşlerini izlemenizi şiddetle öneriyoruz. Film, www.sendika.tv adresinde online olarak izlenebiliyor. Ekip, sırada fotoğraf sergisi ve internet sitesi var diyor. Siteyi sinemacılar, araştırmacılar ve ihtiyaç duyacak herkes için bir başvuru kitaplığı mantığıyla kurgulamayı hedefliyorlar.

Muhafif filmin, muhafif ekibini söyleşi için biraraya getirmek kolay değil. Belgeselin ışık, ses, 2. Kamera ve arşiv sorumlusu Çağrı, Hopa'da Metin Lokumcu'nun ölümü üzerine düzenlenen gösterilerden günler sonra, 'terör örgütü üyesi olmak-polise mukavemet' gibi suçlamalarla tutuklandı, hala cezaevinde. Belgeselin kurgusunu üstlenen Gözde Gayde ve vokalist Dilan Öztoprak da söyleşide yer almıyor. Belgeselin müziğini yapan Ahmet Gökhan Coşkun ise askerde olduğu için bize katılamadı.. (Fotoğraflar: Gözdem Üner Tubay / Film Kareleri: Erkal Tülek)

Sınır İhlali Yapmanın Keyfi

Sibel DURAK

Sınırlar var ey hayat önümde. Seninle arama çizilen. Tel örgülerle, kurallarla, yasaklarla örülü derin derin sınırlar. Aşıp sana doğru gelmeyi her istediğimde bir dur ihtarıyla ayaklarımı kesen sınırlar. Bu yüzden bütün mutsuzluğum. Yap dediklerinde yapıp yapma dediklerinde istemediğim halde durdum. Konuşacağım zamana da kahkahamın şiddetine hep o sınırlar fren oldu. Ne uçta ne dipte olmama izin verilmedi. Diğerleri gibi...

Sabahın kör vakti çıktığım bitmek bilmez şehir içi trafiğinde yüzümde hep aynı noktada bir tebessüm belirirdi. Boylu boyuna uzanan anlamsız bir duvar ve o duvara inat rengarenk yazılar. Evet işte bu dedirtirdi her defasında. Sınırları ihlal eden birileri var bu şehirde.

Bütün şehir derin uykudayken birileri ayaktaydı. Birileri peşine takıldıkları adrenalin tutkusuyla yazıp çiziyor, bir siren sesiyle oradan oraya kaçıyor, saklanıyor, düşüyor belki de yakalanıyordu. Birileri ben ve şehir derin uykudayken yaşıyordu.

Ertesi gün aynı noktadan geçtiğimde sanki ayıpmışçasına boyandığını görürdüm o yazıların. Acemice... Ama maviler, kırmızılar, morlar hep griye baskın çıkardı. Duvar kusardı boyayı ve biz buradayız gitmedik dercesine kendi gösterirdi CBS'ler, WST'ler...

Birkaç gün sonra yine renklenirdi o duvar ardından yine silinirdi yazılar ve yine yazılır yine silinir... Birileri yazar birileri imha eder...

O yazıları yazanların peşine düştüğümde öğrendim birilerinin bu şehri aslında benden daha fazla sevdiğini. Tek amaçlarının tıpkı benim gibi birkaç insanın yüzünde tebessüm yaratmak olduğunu.

Yaptıkları iş salt sanat onlarsa sokağın sanatçılarıydı. Parayla pulla sahip olunmadığı, evlerin değil şehrin duvarlarını süslediği, galerilere hapsedilmeyecek kadar özgür olduğu için itibar edilmese de kendilerine...

O duvardaki yazıların peşine düşeli 4 yıl geçmiş üzerinden. Sokak sanatı diye bir şey şimdi hemen herkesin dilinde. Üstelik artık bir festivali bile olmuş. Gelin denmiş kendilerine alın size duvar. Alın Ankara'nın en gözde alışveriş merkezlerinde hem de.

Dilediğinizce boyayın. Duyuralım dört yana sokak sanatı festivali var diye. Geleni geçeni hayran bırakın. Siz bahanesiniz bir iki dakika bakar sonra içeri geçer çılgınca alışverişlerini yaparlar. Salt sanat mı yapıyordunuz boşverin böyle şeyleri siz gece gece düşmeyin yollara, dizinizi dirseğinizi kaçarken kanatmayın. Alın size duvar. İsteddiğiniz gibi yazın çizim ama bizi uğraştırmayın. Gelin siz öyle her gördüğünüz duvara yazmaktan bizse onları silmekten vazgeçelim. Uslu çocuklar olun söz dinleyin biraz,

Demiştim sana hayat sınırlar var diye. Tel örgülerle, kurallarla, yasaklarla örülmüyor ama hepsi. Adını sanını değiştirip sunuyorlar kimisini. Anlayacağın, suyumza giderek bizi kendi sularına çekiyorlar. Sen söyle nerde kaldı sınır ihlali yapmanın keyfi...

ANKARA SOKAKLARI GRAFFİTİ'YE KAPALI BUNU DA GÖRDÜK: AVM'DE SOKAK SANATI FESTİVALİ!..

Ankara'da AVM'lerin sanat etkinliği atağı ilginç örneklerle genişlemeye devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda IF Bağımsız Film Festivali'nin Kentpark'ta gerçekleşmesinin ardından Haziran'da da Sokak Sanatı Festivali Alışveriş Merkezleri'ne taşındı.

İlk Duyuru Kızılay'da Olacağı Yönündeydi!

Geçen haftalarda, Ankara'da görmeye çok alışık olmadığımız graffiti sanatçılarının 13 – 22 Haziran tarihleri arasında düzenlenecek olan Sokak Sanatı Festivali kapsamında Ankara'da hem de Kızılay'da olacağı duyuruldu Bu Ankaralılar için bildiğimiz kadarıyla bir ilk olacağı gibi görülmeye değer bir deneyim de olacaktı.

Graffiticiler Ankara'da Buluşuyor. Ama...

Duyuruda "13 – 22 Haziran tarihleri arasında düzenlenecek olan Sokak Sanatı Festivali'nin Graffiti ayağı 17 Haziran günü Kızılay'da gerçekleştirilecektir.

Türkiye'nin farklı şehirlerinden gelecek olan graffiti sanatçıları ile birlikte Ankara'nın yerel sanatçılarının birlikte performans sergileyeceği organizasyona herkes davetlidir" deniyordu. Meteor Crew ve MCD Ajans tarafından organize edilen ve Çankaya Belediyesi'nin de destekçi görüldüğü etkinlikte duvar boyayacak isimler ise şöyle duyuruldu: İstanbul'dan S2K TURBO, OMERiA ve WEAK, İzmir'den OTC KMR ve STILBAZ Adana'dan BAKERONER, Bursa'dan CAUSE, Alanya'dan ROiONE, Ankara'dan ise MTC CAS REAP KYONE YEK DUNK,

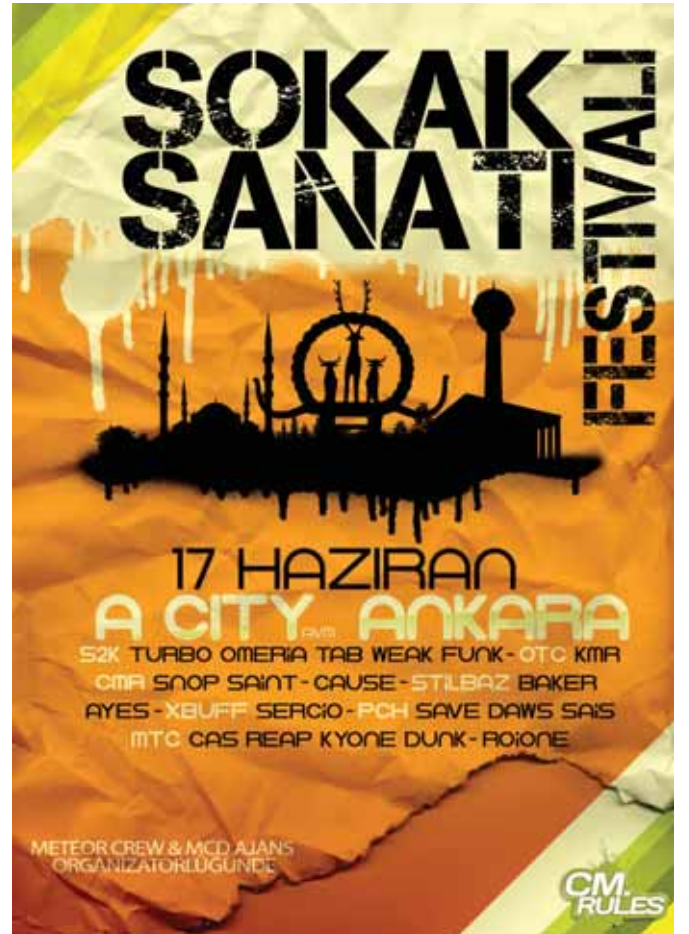
PCH SAVE DAWS SAİS, XBUFF ve SERCIO.

Ancak etkinliğin afişinde etkinlik saati duyurulmamıştı. Etkinlik saatini öğrenmek için girdiğimiz araştırma etkinlikle ilgili bizce çok çarpıcı bir bilgiye ulaşmamıza sebep oldu. Etkinlik Kızılay'da değildi. Kızılay'ın konu ile ilgisi etkinlik alanına servis kalkacak yer olmasının ötesinde değildi. İki gün süreceği söylenen etkinlik ise birinci gün ACity AVM'de, ikinci gün Gordion AVM'de olacaktı. Yani Sokak Sanatı Festivali sokakta değil AVM'de olacak, graffiti kentin değil AVM'nin izinli duvarlarını süsleyecekti., Projeye dahil olan gençlerin sokak sanatları performanslarını alışveriş merkezlerinde sergilemek zorunda kaldığına işaret eden Festival Koordinatörü Yener Özamaç, oysa gençlerin seslerini sokaklarda

duyurmak istediğini ifade etti.

Konu ile ilgili tepkili olan MCD Gençlik Kulübü'nün gönüllü çalışanlarından Fatih Daloğulları ise program kapsamında 40 Avrupalı gence ev sahipliği yaptıklarını dile getirdi. Festivalin adının "Sokak Festivali" olmasına karşın sokağa inemediklerine değinen Daloğulları, şunları anlattı: "Belediyelerimiz sokağa inmemize izin vermiyor. Biz ilgili kurumlarla iletişime geçtik ama olumsuz yanıt aldık. Biz sokak sanatları festivalini sokakta yapmak istiyoruz. Umarım gerekli hassasiyeti göstererek bize sokakta performans yapma iznini verirler.

Bütün çabalara rağmen etkinliklerin sokağa taşması mümkün olmadı. Graffitinin asi ve özgür ruhu AVM'ye sıkışıp kaldı. / MOY

Serdar A. Bir Ankara Röportajı

Röportaj: Enver Arcak - Fotoğraflar: Çağatay Özdil

Yazar Emrah Serbes'in "Her Temas İz Bırakır" romanından esinlenerek televizyon dizisine uyarlanan Behzat Ç. karikatürize edilmemiş, ama karikatür neşesindeki diyaloglara dayalı senaryosu, oyunculuk becerisinin yanı sıra, akıcı temposu, sıradışı tarzıyla, televizyondan uzak duran seyirciyi ekrana çekmeyi başardı. Emrah Serbes ve Muharrem Gülmez'in iki yıl önce sinema filmi olarak düşündüğü, Serdar Akar'ın projenin ruhuna inanmasıyla, televizyon dizisine dönüşen "Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi" nin sinema filmi de çekildi. Projenin genel yönetmeni Serdar Akar'la Behzat Ç., Ankaralılık ve onun hayatı üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. Solfasol'den bahsedip ilk sayımızı vermek üzere yanına gittiğimizde gazeteyi alıp şöyle dedi: "Solfasol ha? Söyle bakalım Solfasol otobüsünün numarası kaç?" Serdar Akar'ın Ankaralı olduğunu, üstelik de Ankara'nın göbeğinden olduğunu o zaman öğrendik.

Ankara doğumlusunuz ama Ankaralılığınız pek de bilinmiyor.

Ankara'da doğdum, Çinçin Bağları Kadırga Sokak'ta. Annem ben iki yaşındayken kardeşime hamile kalınca, dedem; "sen iki çocuğa birden bakamazsın, bu çocuğu bize ver" demiş, onların yanında Adapazarı'nda büyüdüm. Bütün tatillerde, yazlarda, aralarda gidip gelmeler oldu Ankara'ya. Yıldırım Beyazıt Lisesi'ne başladım 79'da, burada bitirdim liseyi. Doğduğum eve gittim geçen gün, bulana kadar bir saat dolandım. Çok değişmiş, gecekonduydu her yer, hep apartman dolmuş. Bizim ev arada kalmış duruyor.

Behzat Ç. projesi size geldiğinde ilgilenmenizin Ankaralılıkla ilgisi oldu mu? Behzat'ın Ankaralılığıyla sizinkinin kesiştiği yerler var mı?

'Ankaralılık' diye bir şey var hakikaten. Behzat benden daha Ankaralı, bayağı Ankaralı! Biz romanı çok sevdik. Nereli olursa olsun, eser kötüye olmazdı tabi, iyi yazılmış bir eser. Muharrem Gülmez genel koordinatörümüz, Emrah Serbes'le çalışıyormuş. İki romandan birini sinema filmi yapmak üzere konuşuyorlarmış. O sırada biz de okuduk, film değil dizi yapalım dedik birkaç bölümlük. Sonra iş büyüdü, seri dizi yapmaya karar verdik. İlk hali film senaryosuydu. Dizi yapmaya başlayınca ve iş ilerleyince, ikinci kitabın konusuna eğilmeyip, onu film yapmaya karar verdik. Sonra Muko da (Muharrem Gülmez) oynadı sinema filminde.

'İstedğin kadar yetenekli ol, iyi bir takımın yoksa olmaz' demişsiniz. İyi bir takım olmanın ötesinde Behzat Ç.'nin başarısı nedir?

Hangi açıdan soruyorsunuz, Behzat Ç. karakteriye başarılı biri olduğunu düşünmüyorum. Projenin başarısını soruyorsanız, iyi bir senaryo samimi olmasından kaynaklı gayet inandırıcı kurgusu var. Seyircinin en önemli tepkisi de, inandırıcı bulmasıyla ilgili.

Behzat'ı neden başarısız buluyorsunuz?

Doğru dürüst bir şeyi beceremiyor ki; hayatta çok başarısız, aile, duygusal hayatı, iş hayatında da başarısız. Arkadaşları müdür olmuş o hala başkomiser!

"Paranın çokluğu değil olay, ne kadar para gerektiriyorsa prodüksiyon, o parayı harcayacaksın. 50 milyon dolara film çekiyor adamlar, onun bir senti bile fazla değildir".

Filme harcanan parayla seyirci sayısı, hasılat, reyting arasında bağlantı var mı? Behzat'ın bütçesi nasıl diğerlerine göre?

Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Sinemada çok para meselesi şöyle, prodüksiyonun gerektirdiği harcamayı yapmak gerekli. Paranın çokluğu değil olay, ne kadar para gerektiriyorsa prodüksiyon, o parayı harcayacaksın. 50 milyon dolara film çekiyor adamlar, onun bir senti bile fazla değildir. Fazlaysa kısarlar, fuzuli, saçma sapan bir şey demek çok para. Pahalı prodüksiyon iş yapacak diye bir garanti yok. Olsaydı Amerikalılarınki olurdu. Hikâye kötüye olmaz. Behzat, standart dizi bütçesi, özel bir durumu yok.

Behzat'ın sıkı takipçileri var, özellikle sosyal medyada yoğun ilgi gösteriliyor. Öyle ki oyuncu seçimine dair, şu kişi oynamasın bu oynasın kampanyaları da yapıldı. Pek alışık olduğumuz bir şey değil bu. Bunların etkisi, belirleyiciliği oluyor mu?

Projenin gerektirdiği haricinde hiçbir şeyin etkisi olmaz. Seyircinin filmle ilgilenmesi iyi bir şey, öyle bir şey söylüyorlarsa bu ilgiyi ve sevgiyi gösteriyor. Prodüksiyon açısından etkisi olamaz. Arkadaşlar sanal âlemde çok ilgilenildiğini söylüyorlar, duyuyorum, ben takip etmiyorum. Seyircinin söyleme hakkı var. Her şeyi söyleyebilirler tabii ki.

"... nasıl öğrendiysek öyle yapıyoruz. Benimki hızlı değil, ötekiler yavaştır".

Sette Serdar Akar disiplini hep mi vardı, yıllar içinde mi oldu? Sizin çekimleriniz diğerlerinden hızlı gibi birkaç haftada çekiyorsunuz filmi?

Ben ilk gün nasılsam öyleyim. Okuldan beri benle çalışan arkadaşlar var, aramızdaki ilişki hiç değişmedi hep aynıydı tarzım. Hızlı çektiğimi düşünmüyorum, gereğinden hızlı bir durum yok, nasıl öğrendiysek öyle yapıyoruz. Benimki hızlı değil, ötekiler yavaştır.

"Gemide", 1998

"Dar Alanda Kısa Paslaşmalar", 2000

"Barda", 2006

"Behzat Ç.", 2011

"Behzat Ç.", Sine filmi çekimleri, K. Esat'ta yapılıyor. 2011

Çekimlerde oyuncuya karışmıyorsunuz, oyuncu sette hazırsa sorun olmuyor. Çok karışmadığınızı kendi deneyimimle de gözlemledim. Bunların oyuncu için avantajı var. 'Keşke şurasına karışsaydım' dediğiniz oluyor mu?

Karışma diye bir şey yok. Senaryo haricinde bir şey olamaz. Oyuncu, makyöz, sanat yönetmeni de yapamaz. Herkes işini bilecek işini yapacak. Şimdi benim ışıkçılara karışmam doğru olur mu, kabloyu oradan geçirme, şunu şöyle yapın demem olmaz ki! Oyuncuyla karakter hakkında konuşulur, karakter çözümlenir ondan sonrası oyuncunun kendi yapacağı iş. Karışılırsa ortalık karışır. Neyine karışayım ki, doğru değilse baştan doğru değildir. Set kurulmuş oyuncu yanlış oynayacak, olmaz öyle bir şey.

Senaryosunu başkasının yazdığı filmi çekmekle, kendi yazdığını çekmek arasındaki fark nedir?

Daha zor oluyor başkasının yazdığını çekmek. Kendine uydurmak durumundasın. Allem edip kalem edip, şurası şöyle olsun burası böyle olsun diye kendine uyduruyorsun, gayri insiyaki bir şey o, müdahale etmek durumunda kalıyorsun. Bu senaryoda da öyle, Behzat Ç.'yi çok iyi anladığımı düşünüyorum ve alıştığım için, Emrah'a (Serbes) sormadan bile değiştirdiğim oluyor, ona da tuhaf gelmiyor artık. Başkasının senaryosunu çektiğinde bütün dünyada öyle oluyor. Bir tek Amerikan endüstrisinde yönetmen birebir çekmek durumunda kalıyor herhalde. Biz kendi elimizle değiştirebiliyoruz.

Filmin senaryosunu Emrah Serbes yazdı değil mi?

Dizinin senaristi Ercan Mehmet Erdem, her 10 bölümde bir Emrah yazıyor dizide. Sinema filminin senaryosunu Emrah yazdı.

Nasıl oyuncularla çalışmak verimli oluyor?

Şu anda en şahanesi işte, diziden dolayı 40 hafta rolü oynamışlar karakterler oturmuş, bir sene prova yapmış gibisin oyuncularla. Bundan daha iyisi mi olur!

Kurtlar Vadisi'yle ilgili eleştirenlere söyleyeceğiniz var mı?

Ya çok eskidi o mevzu, ölene kadar onu mu konuşacağız yani. Çocuğuma da soracaklar herhalde 'babam niye çekti?' diye... Barda, Gemide ve şimdi de Behzat Ç.'de karakterler konusunda ne düşüneceğimizle ilgili kafamız karışık kalkıyoruz koltuktan.

Direkt iyi kötü diyemiyoruz karakterlerinize. Niye öyle olduklarını da anlatır gibisiniz. Bu bir rastlantı mı?

Bu inandıcılıkla alakalı bir şey olmalı bence. Bir film yazılırken ya da yapılırken, sonunda seyirci karakter için birden şöyle düşünsün diye bir şey yapılmaz. O karakteri baştan oturttuğun zaman, bir müddet sonra oyuncunun kendisi de öyle hareket etmeye başlıyor, o sahnede başka türlü olamayacağı için. Hikâye ilerledikçe kendi kendini kuruyor, birden şöyle olsun diye gidişata müdahale ederseniz kimse inanmaz. Herkes düşünsün işte!

Sistemin sağlayamadığı adaletin birileri tarafından sağlanması mevzusunu gözlemliyoruz sizin işlerinizde?

Siz bir devlet olarak kendiniz yapamazsanız, birisi gelip yapar. Sinemada da öyle, sizin yönetmen olarak filmi çekme basiretiniz yoksa birisi çeker sette filmi. Büyüklerimiz düşünecek niye böyle oluyor? O iş olana kadar bu iş böyle.

İnsani değerlerin çok üstüne gidiyorsunuz, adalet, samimiyet özellikle üzerine gitmeyi sevdiğiniz konular mı?

Herhalde, durum onu gösteriyor! Ben de bakınca onu görüyorum. Onu bilerek yapmıyorum 'ben adaletin üstüne gideyim' diye düşünmüyorum. Bir şeyler yaptıktan sonra ortak noktaları olmaya başlayınca, sen de kendini öyle çözüyorsun, 'he bende böyle bir şey var galiba' diye düşündürüyor. Bilmiyorum tesadüf bile olabilir...

Pek tesadüf gibi görünmüyor... Samimiyet kavramını Türk sinemasının keşfetmesinin başarıyı getirdiğini söylemişsiniz.

Evet, o sanatta her zaman vardır. Kimisi daha iyi yapar, kimisi yapamaz. Samimiyet karakterin gerçekliğinden doğuyor biraz. Kötü bir hikâyede ne kadar samimi olursan ol ne yapacaksın ki? Sizin bir kere inanmanız lazım o işe, karakterin

doğru biçimlendirildiğine inanmanız gerek. İnanmanız lazım derken yaptıklarınızdan çok karakter özelliklerinin doğru biçimlendirildiğine inanmalısınız, inanıyor kabul ediyorsanız artık onun gibi davranabiliyor oyuncu da. Seyirciye yalan söylememek ya da işte şirin şirin nineler olsun, şahane fıkralar anlatılsın hepimiz gülelim diye bir şey değil samimi olabilmek.

“Bu ülkede herkes hep kendi hakkını savunuyor, bir durup karşılarındakilere baksalar; biraz da başkalarının haklarını savunsalar...”

Dar Alanda Kısa Paslaşmalar filminde Hacı karakteri son nefesini verirken; “birileri için bir şeyler yapın, iyi şeyler yapın, anneniz, sevgiliniz, olmadıysa çocuğunuz için, olmadıysa veya olduysa komşunuz için, birileri için ama onların iyiliği için...” diyordu, sizle ilgili mi bu felsefe?

Kötü bir şey mi? Yeter artık yahu, birisi otobüsün dışında kalıyor herkes binmeye çalışınca! Bu ülkede herkes hep kendi hakkını savunuyor, bir durup karşılarındakilere baksalar; biraz da başkalarının haklarını savunsalar...

Peki, bu değişen bir şey mi, eskiden böyle değildi gibi bir durum var mı?

Yani hep böyleydi galiba, bu biraz memleket meselesi, herkesle alakalı. Bir insan kendisi için mi bir şey yapıyor, başkaları için mi? Daha doğrusu sosyal hayatı ne kadar düşünüyor? Memleket meselesi...

Behzat Ç., başkaları için bir şeyler yapmasıyla, kendi adaletini kurmasıyla mı sempati yaratıyor?

Siz karar verin, bilemiyorum.

Mimar Sinan Üniversitesi'nde hocalığınız devam ediyor mu? Az evvel bahsettikleriniz öğrencilerinize anlamlı geliyor mu?

Behzat Ç. sebebiyle bu sene ara verdik. Herhalde önümüzdeki sene de ara vereceğim. Sonra devam etmeyi düşünüyorum. Yok! Yeni öğrenciler kötü...

Behzat'ta çok içimize vuran bir gerçekliğin arasında düşler var, bunlar sizden mi kaynaklanıyor? Dizinin içine giren düşler çok kuvvetli ve artarak geliyor.

Emrah'ın kitaplarında onların emareleri var. Biz biraz daha fazla

yürüttük onu. Hoş bir şey, ben öyle şeyleri çok seviyorum. Onu özellikle sevdiğimi söyleyebilirim.

Sizin rüyalarınız, neler görüyorsunuz?

Ben 20 senedir doğru düzgün bir şey görmüyorum herhalde.

Sizin durum Akbaba'nın gibi biraz galiba?

Olabilir (gülümsüyor).

“28 Ekim'de gösterimde olacak. Başka bir macera, başka bir hikâye olacak. Bu filmi televizyonda seyredemezsiniz”.

Yeni projeleri soralım, ‘Çanakkale’ ve ‘Madende’ sinema filmlerini, ‘Ertuğrul Gazi’ dizisini duyuyoruz, hangisi var sırada?

Madende film projesi, kesin çekilecek, bu sene çekemedik belki de seneye çekeriz. Diziler hiç belli olmaz, televizyonda görene kadar inanmayacaksın. Hiç belli olmaz. Behzat devam ediyor yeni sezonda.

Sinema filmini ne zaman izleyeceğiz? Nasıl bir şey izleyeceğiz, yeni karakterler var mı dizide olmayan?

28 Ekim'de gösterimde olacak. Başka bir macera, başka bir hikâye olacak. Bu filmi televizyonda seyredemezsiniz. Polisiye olay sebebiyle var tabii yeni karakterler; Nuri Göktaşan, Zühtü var, Sinan Pekinton, Serhat Nalbantoğlu var, Nihat İleri var, Rıza Kocaoğlu, Cansu Dere var.

Gazete Solfasol'u nasıl buldunuz?

Çok beğendim, özellikle keçiye beğendim, çok güzel! Baskı tekniği çok kaliteli, eskiden biliyorsun harfler karışır, fotoğraflar anlaşılmazdı. Artık grafiğe gidiyor iş, o açıdan da çok güzel.

“Yeni sezonda Solfasol'deyiz, ‘Solfasol la!’ diye de ekleriz...”

Solfasol'de çekim yapmayı düşünüyor musunuz?

Tabii düşünürüz ismi yeter! Yeni sezonda oradayız, ‘Solfasol la!’ diye de ekleriz...

Ankara'yı nasıl buluyorsunuz?

Giderek seviyorum, her şeyini sevmeye başladım, bir tek trafik hariç, çok kornaya basıyorlar, bir de kimse yol vermiyor birbirine. Sosyal hayatı çok güzel buluyorum.

Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Dizi başlayınca fark ettik ki İstanbul'da çok Ankaralı varmış aslında. Oyuncular, teknik ekip, müzisyenler falan kovalarken, işini iyi yapan insanların çoğu Ankaralı çıktı. Ankara yetiştiriyor, İstanbul'a gönderiyor gibi bir durum var.

Geçen Yaz Ne Yaptığımı Biliyorum: “Kaybeden Takımları Tutmak”

Kübra CEVİZ

Tanıl Bora, “Nasıl Gençlerli oldum” yazısında şöyle diyor; “Taraftarı kemale erdiren, trajedilerdir. Şampiyonluklarda, zaferlerde, galibiyetlerde taraftarlığın nimeti vardır. Külfet: Mağlubiyetler, rezaletler, küme düşme endişesi, belki bunlardan da kötüsü ne uzayıp ne kısılmanın ehemmiyetsizliği, manâsızlığıdır. Ufunetini takımın ve hayatın ve eş-dostun üstüne boca etmeden bunlarla başetmeyi öğrenmek, hiçbir iddiası olmayan maçlara duygusal yatırımlar yapabilmek, olgunlaştırıcıdır. Ruhu terbiye eder.”

Ben de ruhumu terbiye etme yolunda iki sene önce sanki doğuştan! Gençlerli Erdem arkadaşım tribüne girdim. Maçlara gitmeye, takip etmeye çalıştım. Zaten çocukluktan gelen futbol sevdası artık “hayali olmayan” bir taraftar grubu ile bütünleşmeye başlamıştı. Tanışıklıklar çoğaldı ve Ankara benim için iki katı tanıdık hale geldi. Futbolun “bir” olma ve kitlede kaybolma dalgasından kurtulmuş, ne yaptığını bilen gerçek bir Gençlerbirliği taraftarı olmuştum. (hem baba ve abi takımı da değildi, ayrıca huzurluydum) Bunları anlatmamın nedeni; dünya kupası seyircisi olarak kendimi ve iki dönemi, kişisel “terbiyem” ile analiz etmeye çabalamaktır. Zira bir “taraftar” olarak endüstriyelleşmiş futbolda hayali cemaatin “kazanılan takımını tutmak” ile futbolun tüm renklerini/zevklerini bir “seyirci” olarak izleme deneyimini yaşamak, ruhum açısından terbiyenin ötesine berisine geçmiştir.

Yıl 2002, Türkiye, 48 yıl sonra Dünya Kupası’nda, çekik gözlü ve karizmatik “İlhan Mansız” ımızla, saç stili ile unutulmayan Ümit Davala’mızla Güney Kore’de göz dolduruyor. Lise öğrencisiyim, o yılların hep kazanan takımı “Galatasaraylı” olmaktan da epey gurur duyuyorum. “Milli takımımız”, Güney Kore’den üçüncü olarak dönüyor, o yıllarda “biz” hep kazanıyoruz. ...Tunalı’da attığımız zafer turlarının haddi hesabı yok; her yer kırmızı-beyaz, ve “biz” dünyaya bedel, beyaz Türkleriz. ...O sene ÖSS’yi de kazanıyorum. Ve hep kazanacağız sanıyorum yani “biz”!

Kazanmak üzerine epey düşündüm sonraları, pek tabi yenilince ve gol yemeye başlayınca hayattan. Yıllar, SBF’de geçen öğrencilik, sokaklar, okuduklarım ve hissettiklerim bana kaybetmenin ve kazanmanın anlamını daha iyi öğretti. Bir Candan Erçetin şarkısı gibi; “kazanmak neye yarardı kaybeden olduğunda” ve de kafamda “kazanılan olmak” üzerine esaslı sorularım vardı. Tıpkı “Güneşli Pazartesiler” filminde karınca ve ağustos böceği hikayesi “sorunsalı” gibi. Karınca doğmak ile ağustos böceği doğmak arasındaki farkı daha iyi anladım.

Dönelim yeniden Dünya Kupası’na, yıl: 2010. Yenilgilerin bizim için farklı anlamı olduğu Gençlerbirliği taraftar grubu Alkaralar ile maçları izliyoruz usul usul. Kazanan ve kaybeden yok bizim için hem taraf olamadığımızdan hem olmadığımızdan! 2002’deki heyecanla kıyaslıyorum. Hadi ilhan, hadi hakan yok, çılgın Türkler yok, kornalar yok. Sakarya’da vuvuzela sesleri dipten geliyor. Hepimiz renk renk izliyoruz. Afrika bizi

görmese de, biz onları görüyoruz. Marodana’ya hayran bir kuşak olarak hareketlerini an be an takip ediyoruz, keyifleniyoruz, üzülüyoruz. Ve genel olarak, grupça kaybedeceğini bildiğimiz takımları tutuyoruz. ... Ne yaptığımızı biliyoruz.

Not: Dünya kupası sırasında önce Meksika’yı, sonra Arjantin’i tuttum. İspanya’nın kazanacağını ise daha ilk günden söylemiştim. Teknik taktik bilmekten değil “haşa”, kadın hissiyatı diyelim.

Artık Bahçesiz Kalan Bir Semtin Yakın Dönem Yaz Tatili Tarihi: Bahçelievler, Futbol ve Mahallelilik

Özhan DEĞİRMENCİOĞLU

Yaz geldiğinde ve haber bültenlerinin klişeleşmiş öğeleri arasında ‘karne heyecanı sardı’ başlıklı videoları izlerken çocukluğum düşüyor aklıma. İlkokul ve ortaokul ayrımının sona ermek üzere olduğu günlerdi ve sanırım aynı günlere rastlar memleketimde ekonomi-siyaset ayrımının farklı anlamlar kazanması; borsa kethüdalığıyla idareciliğin birleşmesi. ...

Zaman-mekân algısının henüz jet yakıtı tüketmediği zamanlarda yaz tatilleri bir vaha gibiydi. Günlük ‘okul’ koşturmacasının yerini caddelerin resmi sessizliğine bıraktığı zamanlardı onlar.

‘Eskiden zaman böyle akmazdı’ diyenleri duyar gibiyim: akmazdı evet, bilgisayar, internet, interaktif oyunlar ve tekniği fersah fersah piyasalaştırıp teknoloji diye mama sandalyesindeki bizlerin ağzına tıkan tüketim despotluğunun tam olarak kurulmadığı günlerdi. ...

‘Stadyum’ kartlarımız vardı bizim; son numarasına göre ya da takımına oynardık en çok da yeri 42. Sokakta şimdi ismini hatırlamadığım küçük bir kırtasiye vardı, en çok da oradan alırdık. Nadir futbolcular 50-60 kart ederdi; bir nevi aynı ekonomi işte, gizli endoktrinasyonu mu dersiniz ‘gazino kapitalizminin’ ya da değer teorilerinin bilmiyorum. ... Kartlar, o uzun yaz günlerinin geçiş aşamasıydı; yollar pedal çevrilmeyecek kadar yokuşlu ve sıcak ve de oyun alanları bol ve yakın olduğundan parkların ağaç dipleri özellikle de ‘Fatih Terim parkı’ yeterdi bizim masum kumarımıza kare masa olacak.

O geçiş aşamalarının lezzeti ise güneşin gölgeye terk ettiği okul bahçelerinin bizim zaman vahamızın mekânsal vahalara dönüşmesindendi ki saatlerce beklerdik akşamüzerliğini ve sonunda saatler sanıyorum ki 5’i gösterdiğinde eğlence araçlarının mülk sahibi’ topunu alır da gelirdi; genelde mahallenin zengininde kaliteli marka top olduğundan ve o zamanki mahalle zenginleri de o günlerin her eve birkaç anahtar sloganın nesnesi olduğundan Ayvalık’taki yazlığına gitmiş olabilirdi. Bu gidiş ise şimdiki aksine orta ve alt sınıf çocuklarına bozuk paralarını birleştirip kendi özyönetimlerini kurma yolunu açardı, iyi plastikten bir tane! Aldım-verdimli son dakika eşleşmeleri ya da günler öncesinden hazırlanan maç planlarımız olurdu maçın önemine göre, kimi ‘güçlü’ kimi ‘güçsüz’ eşitsiz topluma hazırlığımızdı. Bu günler futbol takımlarımızın da halen yenildik ama ezilmedik günlerine rastlar; ‘abiler’ bizi yener ama biz ezilmezdik, şanslı olup kolayı yudumlayanlar da abilerin kaleci boşluğunu dolduran ‘hainlerimizdi’.

Uzun da olsa yaz günlerinin de sonu vardı ve tüm o beklenti, maçın büyüyle akşam karanlığında içten gelen yine akşam oldu sitemlerine ve hemen ardından başlayan eve çağrılıyla hüzne ererdi: kiminin babası, kiminin ablası, abisi ya da annesi lakin kimi şanslılar ise abileriyle aynı sahada top koşturmanın nimetinden faydalanırlardı, ne gam! Geçici sakatlık durumlarını da anımsarım, veresiye alınan yara bandı ve bir şişe ‘şaşal’ ile yapılan pansuman şimdiki özel hastane acillerinde yapılan müdahaleden daha gelişkin olmasa bile veresiye donanımımız imzalanan senetlerden daha az insanlık katiliydi, eminim! Bu imecenin nedeni ise mahalle maçları ve daha da önemlisi onun kupası olan Meram Bakka’dan 2.5 litrelik kolalardı, daha şanslı günlerde Tadım’dan dondurma! o zamanlar plastik bardak da olmadığından bu solidarist durum fizyolojik ve salgısal paylaşımı da üst düzeye çıkartırdı, ne kadar iğrenç dediğini duyar gibiyim kimilerinin, lakin bireycilik ahlakının steril aşklarının bu varoluşsal toplumsallığı, herkesin parasının döne dolaşa birbirinin cebine girmesi dışında anlamayacağını varsayıyorum.

Düşündüm de futbolun amacı neydi burada? Belki çok politik ve taraflı ama futbol bizim için son demlerindeki mahalle solidarizminin bayram harçlığıyla ‘Ülkealan’ pasajından alınma forması gibiydi (metrosuz günleriydi Ankara’nın ve Kızılay’a gitmek bizim için önemli, önceden ciddi ebeveyn izni gerektiren bir hadise idi). Aynı mahallede oturan, aynı bakkaldan ekmek alan ve çoğunlukla aynı okullara giden bir neslin gerçek sosyal paylaşımıydı. Gerçek yani sanal olmayan; yani tozlu, kirli ve biraz da terli. ...

İşte böyle, şimdi yarisına ek bina dikilerek ismi değiştirilmiş, kalan kısmı da bir kafeye otopark olan eski Bahçelievler ilkokulunun ön bahçesi olan futbol sahamızda bir haziran akşamüstünde düşler ve aklıma düşenler. ...

Fotoğraf: Hüseyin Türk

Sokakta Ne Varsa, Futbolda da O Var...

Yavuz YILDIRIM

Sokakta ne varsa, futbolda da o var: Kimi zaman kavga gürültü, çekişme, itişme, birlik beraberlik, bizimkiler ve ötekiler... Küçük anlar, aksilikler, sevinçler ve bir anlık mutluluklar... Üzüntü ve kahr; daha iyisini yapmak için çabalamak... Kurallarını bizim koymadığımız bir oyunu, kendimizce çekip çevirmek... Hayatın içinde olup biten her şey, futbolun oynandığı her yerde küçük ölçekli olarak yeniden hayata geçer.

Futbolu hemen her düzlük alanda, ufak tefek malzemelerle hayata geçirivermek de cabası: Kaleleri belirleyen iki üç taş; yamuk yumuk, patlak da olsa bir top ya da onu ikame edecek başka bir cisim. Bazen ezilmiş bir teneke kutu ya da plastik su şişesi hatta iç içe geçirilmiş çoraplar! Birbirine yakın iki ağaç ya da duvardaki çizikler, kale yapmaya yeter. 5'te devre 10'da biter; ya da ezan okununca, baba eve gelince, anne yemek yapınca biter. Bazen de komşunun camı kırılınca, mahalledeki abi kızınca ya da top patlayınca...

Şimdilerde bu sonuncular pek geçerli değil gerçi; halı sahanın zili ile haberdar oluyoruz oyunun bittiğinden. Her yer bina, her yer otopark, her yer çevrili alan. Yeşil alanlar, bırakın top koşturmayı, çoğu zaman üzerine gezinmeye yasak.

Hayat dijitalleştikçe, sayısallaştıkça, teknikleştikçe, taktikler yetişme oldu ona yetişmeye. Böyle olunca eskiye dönmek, hedef almak için elzem oluyor. Hayatı romantikleştirmek gibi, futbolu bağlamından çıkarıp yeniden düşünmek mümkün ve kolay. Sahada olan biten oyundan başka bir ruh halinde olan bizler, pankartlarla, şarkılarla oyuna müdahale etmeye çalışıyoruz. Hayatı değiştirmek çabası, tribünü değiştirmek çabasına yöneliyor. Top peşinde çocuklar için, başka bir hayat da başka bir futbol da mümkün. Gündelik hayatımızı daha iyi kılmak için yürüttüğümüz her çaba, sevdiğimiz her şey gibi futbolu da etkiliyor. Yaşanabilir bir kent, yaşanabilir alanlar mücadelemiz, futbolu da kapsıyor. Onu romantikleştirirken yapmaya çalıştığımız şey aslında, gücümüzü yeniden toplayıp, şöyle bir eskiye gidip, yeniden bugüne dönmek, daha güçlü ve daha büyük bağlılıkla dönmek anlamına geliyor.

Oyunu bütünüyle değiştiremesek de oyunun parçası olduğumuz alanlarda bir şeyleri değiştirmek mümkün. Sokakta bir araya gelen başka türlü bir şey arayışları, futbol alanında da, stadyumlarda da, tribünde de bir araya gelebilir. Bunun kanallarını yaratmak için, teknik taktik varyasyonlar üzerine düşünüp, hatlar arası bağlantıyı güçlendirip, kanat bindirmelerine ağırlık vermeyi unutmamalıyız!

Fotoğraf: Hüseyin Türk

ANKARA VELİLERİ VE BASKETBOL

Doğan Gökmen ŞAHİN

(Lütfen bu yazıyı altyapı oyuncuları okumasın!)

Sözlüğe bakarsanız veli sözcüğünün karşısında şöyle yazar: “Çocuğun bakımı ve idaresi üzerinde olan, hal ve hareketlerinden sorumlu bulunan kimse” Bence de veli, çocukların büyümesinde, eğitiminde, sosyal faaliyetlerinde ve benzeri konularda çocuklarına yol gösteren ve ihtiyaçlarını karşılayan, kısaca büyürken onların yanında olan kişilerdir. Bahsi geçen sosyal faaliyetler içinde günümüzde en beğenilen, ilgi duyulan alanlardan biri de spordur. Spor deyince de en başta futbol, basketbol, voleybol, yüzme sıralanıyor.

En beğenilen ve oynaması başta kolay olan, tüm dünyada bir numara olan, çocuk yetenekli çıkarsa ve çalışırsa (!) maddi açıdan getirisi en yüksek spor dalı futbol; buna şüphe yok. Düzgün ahlak ve paylaşma duygusu aşılayan, akılla oynanan ve kaliteli(?) olduğu savıyla artık veliler genelde basketbolu tercih eder oldular. Ama saydığımız bu nitelikler ne yazık ki Ankara basketbolunda yavaş yavaş yok oluyor. Artık altyapılarda ahlaklı olmayı, paylaşmayı, takım ruhunu, çok çalışmayı öğreten yok. Antrenör, veli, kulüp yönetimi ve sporcular değişik şekillerde sorumlu bu durumdan.

Öncelikle antröner açısından bakalım. Her işte olduğu gibi kişilerin kendi iyi bildiği işi yapması engelleniyor. Bir altyapı antrenörünün işine her yerden karışılıyor. Kulüp yöneticisi ve veli tarafından doğrudan müdahale ediliyor. Bir veli, yeri geliyor en iyi antrenör oluyor, yeri geliyor en iyi hakem oluyor, yeri geliyor en iyi yönetici oluyor. Hatta yeri geliyor en iyi sporcu oluyor. Yani her şeyin en iyisini onlar biliyor. Bu da bütün dengele-ri altüst ediyor.

Siz antremanda birşey öğretip gösteriyorsunuz, onlar daha değişik bir teknikle dışarıda çocuklara farklı öğretiyor. O zaman çocuk, veli ve antrenör arasında kalıyor. En tehlikesi de bu. Burdan bütün antrenörlerin mükemmel olduğu sonucunu çıkardığım düşünülmesin. Tabi ki bütün antrenörler muhteşem değil hatta çoğu iyi bile değil. (Emin olun ki o konudaki yazımız daha uzun olacak) Ama bir veli, çocuğunu bir antrenöre ya da bir kulübe güvenip 3-4 sene çalıştırdıktan sonra mı anlıyor antrenörün kötü olduğunu ve ona laf etme hakkını kendinde buluyor. 10'lu yaşlarda (hatta daha önce) çocuğunu bir antrenöre emanet ediyor. Aradan 5 sene geçtikten sonra çocuğu bir maçta oynatılmayınca ya da az oynayınca kıyamet kopuyor. Buna bir de kulüp yöneticisi çanak tutunca işte o zaman ortalık karışıyor. Antrenör dik durabilen bir insansa konuşmaya çalışıyor ya da hiç üstelemeyip istifa ediyor. Ama genel olarak antrenörler dik duramıyor ve herkesi mutlu etmeye çalışarak devam ediyorlar.

Şu sorular önemli: Şu anda Ankara’ da kaç tane kulübün velisi maç kadrosu kuruyor? Kaç tane kulüpte veliler maçtan sonra antrenörün başının etini yiyor ve hatta kaç antrenör tehdit ediliyor? Onlarca diyebiliriz. Hele Ankara gibi bir yerde antrenörlük yapıyor-sanız en olmayacak yerlerden biri olan sporda ne torpil vakaları dönüyor, bir bilerseniz. Peki çözüm ne? Çok kolay. Başta da söyledik; herkes kendi işini yapacak. Veli veli olacak, antrenör her anlamda antrenör olacak, sporcu da çok çok ama çok çalışarak sporcu olacak. Bunun çözümü bu kadar basit.

İşin “en iyi hakem oluyorlar”, kısmına gelince çoğu altyapı maçlarında olan durum şu: Maça seyirci olarak çocuğunu izlemeye, desteklemeye gelen velilere bi haller oluyor. Maçı izlemeyi bırakıp onları seyretmişliğim çoktur. Sizi temin ederim çoğu zaman insanlığınızdand utanacak hale gelirsiniz. Futbol maçlarında seyrettiğiniz o acayip adamlardan beterdirlir. Ama basketbol sahası futbol sahasına göre küçük ve kapalı bir alan olduğu için çoğu şeyi duyar ve görürsünüz. Daha kuralları bilmeden her şeye konuşan, diğer veliler ile ağız dalaşına giren (ki bazen kavgaya kadar varır) ve hatta 12-13 yaşlarında diğer takımın oyuncularına bile laf etmeyi kendine hak gören kişiler vardır. Çünkü aynı zamanda en iyi sporcular da onların çocuklarıdır. Bütün bunları yazarken aralarında iyi olanlar olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. Ama basketbol bir takım sporu olduğu için velilerden bir tanesi bozulunca iyi olanlar da bundan etkileniyor zaman zaman onlar da bozuluyor. Çocuklarının amatör rekabetlerini kan davasına çevirenler yüzünden iyi dediğimiz kategorideki veliler de bazen çocukları ezilmesin diye bazen çocukları kötü olmasın diye aynı konulara girmek durumunda kalıyorlar. Ama bütün bunların çözümü tek kişide bitiyor; antrenörde. Atrenörün oyuncuya oyuncu gibi (kanka değil!), veliye veli gibi davranması gerekiyor. Ne yazık ki bu aradaki ince çizgi aşılınca bazen geri dönüşü olmayan sonuçlar doğuyor. Antrenörün en önemli işi çocukları sağlıklı, düzgün ahlaklı ve çok çalışan sporcu bireyler olarak yetiştirmektir. Antrenör bir velinin sadece insanlığı ile ilgilenmeli, mevkisi ile değil. Saygı çerçevesi içinde ve ukalalık yapmadan bütün veliler antrenörleriyle diyalog halinde olmalı. “Çocuğum niye az oynadı?”, “Niye ilk beşte değil?” gibi sorularla değil, genel durumu hakkında konuşmalı. Bununla birlikte antrenörler ise adaletli ve ahlaklı olmalı. Şunu unutmamak gerek, temel bilgileri iyi olmayan bir iş başarılı olamaz.

Bütün bunları söylemekle ben kötü olacaksam buna razıyım. Çünkü birilerinin artık bunları söylemesi, kötü olmayı göze alması gerek. Yok, herkes iyi ve mükemmel ise Ankara basketbolunun hali ne böyle?

ABONE OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralılara, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılara; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir.

Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com

“Ah ben nasıl inanmıştım
Şu gökyüzüne bakarak
Gelmez demiştim
hiçbir kötülük
İnsana bu kadar
yıldızla
Bu şehre
geldiğim
günün gecesi”

S. Aldanır

SOLFASOL
Temmuz 2011
3. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Editör
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın Koordinasyon
Ezgi Koman, Tanju Gündüzalp

Yayına Hazırlayanlar
A. Necati Koçak, Akın Atauz,
Aktan Acar, Ayhan Çelik, Ebru Baysal, Emrah Kırımsay, Enver Arcak, Gözdem Üner Tubay, Kübra Ceviz, Muhabir Koşan, Nermin Atılkan, Olcay Koşan, Onur Mat, Önder Algedik, Sibel Durak, Tülin Yıldırım, Zeynep Yağmur

Katkı Verenler
Alper Şen, Aydan Çelik, Ayşe Uslu, Banu Akman, Birol Özdemir, Bora Tubay, Burcu Öztürk, Sanberk Zülfiyar, Celal Musaoğlu, Deniz Enli, Doğan Gökmen Şahin, Fulya Koçak, Jülide Kaya, Murat Ayvaz, Nihal Poyraz Temurcu, Ozan Küçükusta, Özhan Değirmencioğlu, Özsel Bebeli, Özgür Yalçın, Pınar Büyükgür, Rabia Ç. Çavdar, Resul Baştuğ, Selçuk Atalay, Selda Bancı, Serap Günay, Sine Çelik, Ankara Tabip Odası, Sümeyra Ertürk, Vedat Özdemiroğlu, Yaşar Seyman, Yavuz Yıldırım

Teşekkürler
Serdar Akar, Sudaki Suretler Ekibi, Lirik Nefesler

Tasarım ve Uygulama
Ezgi Koman - Aktan Acar

Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi
Kuleli Sok. 37/ 2 GOP - ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41

İstanbul İrtibat
Alper Şen
0 537 683 94 70

Basım Yeri
Hermes Ofset
Kazım Karabekir Cad.
Murat Çarşısı No:39 / 16
İskitler Altındağ / ANKARA
0 312 384 34 32

Basım Tarihi
01. 07. 2011

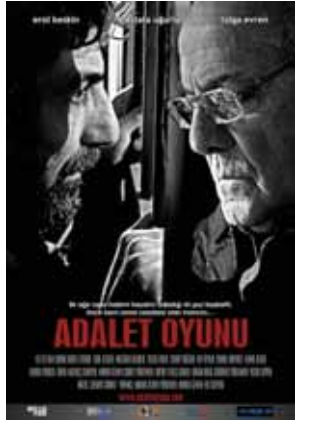
Yaygın Süreli Yayın
5.000 Adet Basılmıştır

“ADALET OYUNU” Gösterime Girdi.

“...Nefret suçları en başta olmak üzere başkasının temel hak ve özgürlüklerine yönelik eylemler dışında; birbirimizin hatalarını, yanlışlarını anlayabilir, tartışarak çözümlerimiz...”

Son dönemlerde gündemden hiç inmeyen yargıdaki sorunlara ve Kürt açılımına da alt metin olarak yer veren “Adalet Oyunu” isimli sinema filmini 10 Haziran tarihinde Cine Group tarafından 35 kopya olarak vizyona girdi.

Yönetmen: Mahur Özmen - Ali Özuyar

ANKARA'DA BU AY

17 Mayıs-24 Temmuz 2011
Fluxus –sergi- (Cermodyn)

30 Nisan - 30 Temmuz 2011
Erwin Olaf –sergi- (Cermodyn)

02 Temmuz 2011 Cumartesi
Sivas Katliamı Anma Mitingi
Konser: Kardeş Türküler- (Kolej, 18:00)

02 Temmuz 2011 Cumartesi
ODTÜ Mezunlar Günü
(ODTÜ, 10:00)

06 Temmuz 2011.Çarşamba
Elton John Konseri
(Ankara Arena, 20:00)

07 Temmuz 2011 Perşembe
Perşembe Akşamı Bisikletçileri
(Güvenpark, 19:00)

14 Temmuz 2011 Perşembe
Perşembe Akşamı Bisikletçileri
(Güvenpark, 19:00)

21 Temmuz 2011 Perşembe
Perşembe Akşamı Bisikletçileri
(Güvenpark, 19:00)

22 Temmuz 2011 Cuma
Manga Konseri
(Eski Hipodrom - AKM)

28 Temmuz 2011 Perşembe
Perşembe Akşamı Bisikletçileri...
(Güvenpark, 19:00)

29 Temmuz 2011 Cuma
Duman Konseri (ODTÜ Vişnelik 20:15)

Kurtuluş Parkı - Resul Baştuş - formatd.net/resul/bastug.html

ANKARA'DA YENİ BİR YAYINEVİ: NotaBene

“Gerek korkunç, gerekse verimli nitelikteki köklü değişimlerin dönemlerinde çöken sınıfların akşamları, yükselmekte olanların sabahlarıyla örtüşür. Minerva'nın baykuşunun uçuşlarına başladığı şafaklar, bu şafaklardır.”
Bertolt Brecht

NotaBene; muhafazakâr-liberal gerici bloğun yeni “resmi tarih” yazımına karşı, tarihi emeğin bulunduğu yerden yazmak için hegemonik bir mücadelenin uzamı olma amacındadır. Kapitalizmin yarattığı, eşitsizliklerle, acılarla malul olan bu dünyaya eleştirel yaklaşanlar için değerli olan şeyler bambaşkadır. Biz yayınevi olarak bu alternatif değerlerin oluşumunda rol alan kurumlardan birisi olma çabasını güdeceğiz. İçinden geldiği geleneğin yarattığı devasa tarihsel birikime karşın, yeni işçi hareketinin toyluğu, bizlere bu tür alternatif kurumsallaşmaların gereğini vazetmektedir. Bu tür kurumların istikrarlılıkları, kalıcılıkları, derinlikleri, içinden geçmekte olduğumuz yeni dönemde, yaşanan yeniden oluşum sürecinde özel bir önem taşıyacaktır.

NotaBene Yayınları, siyasetten kültüre, bilimden sanata hayatın hemen her alanında düzene karşı itirazın yer bulduğu bir yayınevi olma çabası ile var olacaktır. Sizleri bu çabanın içinde yer almaya, katkı sunmaya, destek olmaya çağırıyor ve NotaBene dostları arasına katılmaya davet ediyoruz.

Yerüstünden Notlar
Alaattin Timur & Mahmut Hamsici
‘Yerüstünden Notlar’ isimli kitap, Türkiye’de madencilik alanında 1980’lerden sonra yaşanan değişimi, Zonguldak’taki bir madenci kasabası olan Armutçuk üzerinden fotoğraflar ve söyleşilerle anlatıyor. (habertürk/kültür-sanat)

İşçi Sınıfı Hareketi
Derleme
Tekel direnişini, geleneksel sınıf hareketinin son; yeni ve güvencesizlik temelli sınıf hareketinin ilk örneklerinden biri olarak kendi tarihsel bağlamında değerlendiren “Tekel Direnişinin Işığında Gelenekselden Yeniye İşçi Sınıfı Hareketi” kitabı, sınıflar mücadelesinin bilgisini üretme çabasının somut ifadelerinden biridir. Kitap, sendikacılık alanından kadın

Dereler ve İsyanlar
Mahmut Hamsici
Türkiye’de son dönemlerin önemli tartışma konularından HES’lerle ilgili ilk kitap Nota Bene Yayınları’ndan yayınlandı. Gazeteci Mahmut Hamsici’nin imzasını taşıyan ‘Dereler ve İsyanlar’da kamuoyunun HES’lerle ilgili merak ettiği tüm bilgilerle Hamsici’nin Türkiye’nin dört köşesinden aktardığı gözlemler ve yaşam hakları için ...

www.notabeneyayinlari.com

Önünde duraklamanın bile yasak olduğu tiyatro:
AKÜN SAHNEŞİ, Ankara

**SOLFASOL'E
ABONE
OLMAK
İSTER MİSİNİZ?**

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralıları, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılarına; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir. Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com